

Lecții biblice pentru Sabat

Caracterul creștin (IV)

Octombrie - Decembrie 2005

Cuprins

- 5 Răbdarea
- 10 Dragostea frățească
- 16 Dragostea frățească (cont.)
- 21 Dragostea lui Dumnezeu
- 27 Dragostea lui Dumnezeu (cont.)
- 33 Dragostea lui Dumnezeu în familie
- 39 Dragostea lui Dumnezeu în biserică
- 44 Dragostea lui Dumnezeu în biserică (cont.)
- 49 Dragostea lui Dumnezeu în biserică – ospitalitatea
- 55 Dragostea lui Dumnezeu în biserică – ospitalitatea (cont.)
- 60 Cel mai mare dar
- 65 Cel mai mare dar (cont.)
- 70 „Eu vin iarăși”
- 75 Răsplata celor credincioși

Lecțiile biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat în întregime pe Biblie și pe Spiritul Profeției, fără comentarii adiționale. Citatele sunt pe cât de scurte cu putință, pentru a transmite gânduri directe și concise. Parantezele [] sunt folosite în unele cazuri pentru a asigura claritatea, contextul corespunzător și o citire ușoară. Se recomandă cu toată căldura studierea în continuare a materialelor folosite drept sursă.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27

505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

e-mail: romania@sdarm.org

www.sdarm.net/romania

ISSN 1222-8532

Cuvânt înainte

În acest an, elevii Școlii de Sabat din întreaga lume studiază Caracterul Creștin, având ca bază scara progresului din epistola lui Petru, din 2 Petru 1:5-7: „Dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” Ni se amintește că aceste calități frumoase de caracter se dobândesc în curăția lor numai prin cooperarea noastră cu puterea lui Dumnezeu: „După cum dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat la slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (versetele 3, 4).

În înaintarea pe această scară, examinând tot ce implică această cale, lecțiile noastre din acest trimestru vor pune accent deosebit pe cele mai de sus trepte – dragostea frățească și, în cele din urmă, iubirea de oameni. Ce calitate minunată este această iubire! Oamenii lumii pot vorbi de dragoste, dar dragostea lor se bazează de obicei pe vreun fel de motive egoiste. Limba greacă folosește termeni diferiți care sunt traduși prin cuvântul dragoste, printre care *phileo*, care este dragostea din familie și dintre prieteni, *eros*, dragostea romantică dintre soț și soție, și *agape*, care este dragostea neegoistă pe care o persoană o oferă altora prin servire, fără a aștepta ceva în schimb. Această dragoste *agape* este dragostea care domnește în cer și este un semn sigur al mișcării Duhului Sfânt în inima omenească – cea mai puternică mărturie care poate fi dată în favoarea misiunii Domnului pentru această planetă.

Avem nevoie de mai multă dragoste *agape*. De fapt, „cea mai mare cauză a ineficienței noastre ca popor este lipsa de credință și dragoste. Aceste principii sunt esențiale pentru prosperitatea noastră ca popor.” – *Manuscript Releases, vol. 19, pag. 14*.

„Cel mai mare dintre daruri, dintre talente este dragostea adevărată, cea asemenea lui Hristos. Ea este cea mai strălucitoare dovadă a puterii religiei. Prin ea, se naște lumii un martor zilnic pentru Hristos. Domnul cheamă comunitățile Sale să dea pe față această dragoste.” – *The Signs of the Times, 2 octombrie 1901*.

Frați și surori, să cultivăm fiecare aceste calități alese ale caracterului creștin ca, prin harul lui Dumnezeu, să putem să urcăm cu adevărat până la cele mai înalte trepte ale acestei scări în viața noastră zilnică!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Sabat, 1 octombrie 2005

Darul Sabatului Întâi pentru dezvoltarea Școlii de Sabat din Myanmar

Țara din sudul Asiei numită Myanmar, fosta Burma, este căminul a 43 milioane de locuitori. Marea majoritate a populației, mai mult de 85% sunt budiști. O țară de o frumusețe rară cu munți maiestuoși și coaste imaculate de-a lungul Oceanului Indian, ea a fost adesea umbrită de conflicte interne etnice sau politice.

Solia reformei a ajuns în Burma la mijlocul secolului al douăzecilea. Începând ca o misiune, lucrarea a fost organizată acum ca un Câmp care se susține singur în interiorul Regiunii Asiatice. Prin harul lui Dumnezeu, credincioșii de aici, deși săraci în lucrurile acestei lumi, au putut totuși să răspândească evanghelia și chiar să răspundă interesului din țările învecinate cum ar fi Thailanda.

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale a analizat lucrarea misionară din țările himalaice și a hotărât că Burma este un loc excelent de unde să se dezvolte lucrarea cu cărți în întreaga Regiune. Darul strâns astăzi va fi folosit la pregătirea de literatură în limbile locale, care să fie mult mai accesibilă oamenilor care locuiesc în comunitățile muntoase izolate. Prin oferirea de lecții în limba lor tribală îi ajutăm pe misionari să ajungă la inima oamenilor care trăiesc departe de influențele creștine.

Vă rugăm să aveți în vedere lucrarea cu literatură din Burma și țările vecine atunci când vă pregătiți darul pentru această colectă specială.

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Răbdarea

„Aveți nevoie de răbdare ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.” (Evrei 10:36).

„Răbdarea revarsă balsamul păcii și al dragostei în experiențele vieții de familie... Răbdarea va căuta unitatea în biserică, în familie și în comunitate. Această virtute trebuie întretesută în viețile noastre.” – *The Review and Herald*, 21 februarie 1888.

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pag. 723-739 engl.
(cap.77: „În sala de judecată a lui Pilat”)

Duminică

25 septembrie

1. CUMPĂTARE ÎNAINTE DE RĂBDARE

a. De ce se află cumpătarea înainte de răbdare? 2 Petru 1:6.

„Orice obicei sau practică ce slăbește forța și puterea creierului sau tăria fizică ne descalifică pentru exercitarea virtuții care vine după cumpătare – răbdarea.” – *Înalta noastră chemare*, pag. 63.

„Este aproape imposibil ca o persoană necumpătată să fie răbdătoare. Unii dintre noi au un temperament agitat, și gândesc și acționează rapid; dar nimeni să nu creadă că nu poate deveni răbdător. Răbdarea este o plantă care crește repede dacă este cultivată cu atenție.” – *My Life Today*, pag. 97.

„Când ne întindem să dormim, stomacul trebuie să-și fi terminat lucrul, pentru ca să se poată bucura de odihnă ca și celelalte organe ale corpului. Pentru persoanele sedentare, cîinele târziu sunt în mod special vătămate. Adesea, tulburarea creată de acestea este începutul bolii care se sfârșește în moarte.

În multe cazuri, starea de slăbiciune care duce la dorința după mâncare este simțită din cauză că organele digestive au fost prea mult împovărate în timpul zilei. După servirea unei mese, organele digestive au nevoie de odihnă. Cel puțin cinci sau șase ore ar trebui să fie între două mese, și majoritatea celor care încearcă vor vedea că două mese sunt mai bune decât trei.” – *Marele Medic*, pag. 264.

2. AJUTÂNDU-I PE CEI MICI SĂ FIE RĂBDĂTORI

a. Cum îi poate ajuta cumpătarea pe copii să dezvolte caractere plăcute? Proverbele 22:6.

„Prima educație, pe care copiii ar trebui să o primească de la mamă în pruncie, ar trebui să fie cu privire la sănătatea lor fizică. Ar trebui să li se îngăduie numai hrană simplă și care să aibă acea calitate care să le asigure cea mai bună stare de sănătate și din care să se servească numai la perioade regulate, nu mai des de trei ori pe zi, iar două mese ar fi mai bune decât trei. Dacă cei mici sunt disciplinați corect, vor învăța repede că nu primesc nimic dacă plâng sau se agită. O mamă chibzuită își va educa odraslele nu ținând cont de confortul ei prezent, ci de binele lor viitor.” – *Un apel solemn*, pag. 137. (engl)

b. Ce a confirmat sora White prin propria ei experiență cu privire la ajutorarea mai multor copii în căminul ei? 1 Corinteni 10:31.

„Timp de mai mult de doisprezece ani, am luat doar două mese pe zi, consumând hrană simplă, nestimulatoare. În această perioadă, am îngrijit aproape tot timpul de copii de vârste diferite, de la trei la treisprezece ani. Am lucrat treptat și cu grijă ca să le schimbăm obiceiul de a mânca de trei ori pe zi, la două mese pe zi; de asemenea, am lucrat cu precauție ca să le schimbăm dieta de la mâncarea stimulatorie, cum sunt sosurile grase, plăcintele, prăjiturile, untul, carnea, condimentele, etc., la fructe, zarzavaturi și cereale simple și sănătoase. Urmarea a fost că acești copii nu au fost afectați de diversele boli cărora copiii le sunt expuși într-o mai mică sau mai mare măsură. Ei răcesc uneori datorită neglijenței, dar aceasta îi îmbolnăvește doar rareori... ”

Copiii crescuți în felul acesta sunt mult mai ușor de controlat decât cei cărora li se îngăduie să mănânce tot ce poftesc, și oricând. De obicei, sunt veseli, mulțumiți și sănătoși. Chiar și cei mai încăpățânați, pătimași și îndărătnici au devenit supuși, răbdători și stăpâni pe sine urmând în mod persistent acest fel de dietă, împreună cu o administrare fermă dar amabilă a altor chestiuni.” – *The Health Reformer*, 1 mai 1877.

3. EXEMPLE DE RĂBDARE

a. Ce a spus Dumnezeu despre caracterul lui Iov? Iov 1:1, 8.

b. Ce ar trebui să învățăm din reacția lui Iov față de primul atac devastator al lui Satan împotriva copiilor și proprietăților lui? Iov 1:13-22.

„Satan lucrează și prin elementele naturii ca să-și strângă recolta de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii, și se folosește de toată puterea lui ca să controleze elementele naturii atât cât îi permite Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cât de repede au dispărut turmele și cirezile, servitorii, casele, copiii, un necaz fiind urmat de altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Cel care apără creaturile Sale și care le păzește de puterea nimicitorului.” – *Sfaturi pentru sănătate*, pag. 429, 430.

c. După ce i-a nimicit copiii și averile lui Iov, cum a încercat Satan să-l descurajeze și mai departe pe patriarh? Iov 2:3-8.

„[Iov 1:12; 2:6 citat] Pentru că i s-a permis, Satan a măturat tot ce avea Iov – turme și cirezi, servitori și servitoare, fii și fiice; și el, a lovit pe Iov cu o bubă rea din talpa piciorului până în creștetul capului.’ (capitolul 2:7).” – *Educația*, pag. 155 engl. (cap. „Biografii biblice”)

d. Ce a sugerat soția lui Iov că ar trebui să facă și care a fost răspunsul lui? Iov 2:9, 10.

„Iov a fost lipsit de toate averile pământești și era așa de bolnav trupește, încât era dezgustător pentru prietenii și rudele lui; cu toate acestea, el și-a menținut integritatea.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 575 engl. (cap. 56: „Patmos”)

e. Cum descrie profeția lui Isaia atitudinea lui Isus în fața dușmanilor Săi? Isaia 53:7. Ce ar trebui să învățăm din felul cum s-a împlinit această profeție? Marcu 14:60-62.

4. JUDECAREA ȘI RĂSTIGNIREA

a. Cum a acționat Hristos în fața curții lui Pilat și a lui Irod? Matei 27:11-14; Luca 23:6-9.

„Stând în spatele lui Pilat, în văzul întregii curți, Hristos a auzit injuriile; dar nu a spus nici un cuvânt împotriva tuturor acelor acuzații false. Întregul Său comportament dădea dovadă de conștiința nevinovăției. El sta neclintit de furia valurilor care loveau în jurul Său. Era ca și cum valuri de mânie, ridicându-se tot mai sus, asemenea valurilor oceanului înfuriat, năvăleau asupra Lui, dar nu-L atingeau. El a rămas tăcut, dar tăcerea Lui însemna elocvență. Era asemenea unei lumini care strălucea din interior spre exterior. Pilat era uimit de purtarea Lui.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 726. (cap. 77: „În sala de judecată a lui Pilat”)

b. Cum a reacționat Hristos în timpul răstignirii Sale? Luca 23:33-47.

„Sosind la locul execuției, prizonierii au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari s-au zbatut în mâinile celor care îi puneau pe cruce; dar Isus nu a opus nici o rezistență. Mama lui Isus, sprijinită de Ioan, ucenicul cel iubit, a urmat pașilor Fiului ei până la Calvar. Îl văzuse leșinând sub povara crucii, și tânjise să așeze o mână mângâietoare sub capul Său rănit, și să ștergă acea frunte care odinioară se rezemase la pieptul ei. Dar nu i s-a îngăduit acest privilegiu trist...

Mântuitorul nu a rostit nici un murmur de plângere. Fața Lui a rămas calmă și senină, dar pe fruntea Lui se aflau picături mari de sudoare. Nu exista nici o mână miloasă care să ștergă boarea morții de pe fața Lui, nici un cuvânt de compătimire sau credincioșie nestrămutată care să reazăme inima Lui omenească. În timp ce soldații își îndeplineau lucrarea lor înfricoșătoare, Isus S-a rugat pentru vrăjmașii Săi: ‘Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.’ (Luca 23: 34). Minteia Lui a trecut de la Propria suferință la păcatul persecutorilor Săi și la răsplata grozavă pe care aveau să o primească. Nu a fost rostit nici un blestem asupra soldaților care se purtau cu El așa de aspru. Nu a fost invocată nici o răzbunare asupra preoților și conducătorilor care priveau satisfăcuți cum li se împlinea scopul. Hristos îi compătimea pentru ignoranța și vinovăția lor. El a rostit doar o rugăciune pentru iertarea lor – ‘pentru că nu știu ce fac.’” – *Hristos lumina lumii*, pag. 744 engl. (cap. 78: „Golgota”)

5. RĂBDAREA – REZULTATUL ÎNDREPTĂȚIRII PRIN CREDINȚĂ

a. Care este singura cale prin care putem să dezvoltăm răbdarea? Romani 5:1-5.

„Toți cei care stau neclintit în linia întâi a luptei trebuie să simtă războiul special al lui Satan împotriva lor. Când își dau seama de atacurile lui, ei vor fugi la Fortăreață. Ei simt că au nevoie de o putere deosebită de la Dumnezeu și lucrează în puterea Lui; de aceea, biruințele pe care le câștigă ei nu-i fac să se înalțe, ci, în credință, îi fac să se bazeze și mai mult pe Cel Puternic. În inimile lor se naște o recunoștință adâncă și fierbinte față de Dumnezeu, și ei sunt fericiți în necazul prin care trec în timp ce sunt apăsați de vrăjmaș. Acești servi voioși câștigă o experiență și își formează un caracter care va aduce slavă cauzei lui Dumnezeu.” – *Testimonies, vol. 2, pag. 510 engl. (cap. „Cuvânt către pastori”)*.

b. Cum promovează răbdarea eforturile noastre misionare? 2 Corinteni 6:3-10.

„Răbdarea, ca și curajul, își are biruințele ei. Prin smerenie în încercare, nu mai puțin decât prin acțiune cutezătoare, sufletul poate fi câștigat la Hristos. Creștinul care dă pe față răbdare și voioșie în lipsuri și suferință, care întâmpină chiar moartea cu pacea și liniștea unei credințe neșovăielnice, poate săvârși pentru evanghelie mai mult decât ar fi putut săvârși printr-o viață lungă de lucrare credincioasă.” – *Istoria faptelor apostolilor, pag. 465. (cap. 44: „Casa cezarului”)*.

c. Care este una dintre caracteristicile rămășiței poporului lui Dumnezeu? Apocalipsa 14:12.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum definiți răbdarea conform Bibliei?
2. De ce este necesară cumpătarea pentru dezvoltarea răbdării?
3. Vorbiți pe scurt despre experiența lui Iov.
4. Ce este scris despre răbdarea lui Hristos?
5. Este răbdarea cauza sau rezultatul îndreptăririi înaintea lui Dumnezeu?

Dragostea frățească

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească; în cinste fiecare să dea întâietate altuia.” (Romani 12:10).

„Una dintre cele mai puternice dovezi ale adevăratei convertirii este dragostea față de Dumnezeu și om. Cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor au o dragoste adâncă și sinceră față de cei care au aceeași credință prețioasă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 262. (cap. 25: „Epistolele către Tesaloniceni”)

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pag. 677, 678.
(cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”)

Duminică

2 octombrie

1. DRAGOSTEA FRĂȚEASCĂ

a. Ce este scris despre biserica creștină primară? Faptele Apostolilor 4:32-35. Când s-a dat pe față această dragoste?

„După revărsarea Duhului Sfânt, când ucenicii au plecat să vestească un Mântuitor viu, singura lor dorință era salvarea de suflete. Ei s-au bucurat în dulceața comuniunii cu sfinții. Ei erau blânzi, atenți, jertfitori de sine, gata să facă orice sacrificiu de dragul adevărului. În asocierea lor zilnică unii cu alții, ei dădeau pe față dragostea pe care le-a poruncit-o Hristos. Prin cuvinte și fapte altruiste, ei se luptau să aprindă această dragoste în alte inimi.

Credincioșii trebuia să nutrească întotdeauna o astfel de iubire. Ei trebuia să meargă înainte în ascultare voioasă de porunca cea nouă. Atât de strâns trebuia să fie ei legați de Hristos, încât să poată fi făcuți în stare să împlinească toate cerințele Sale. Viața lor trebuia să mărească puterea Mântuitorului care îi putea îndreptăți prin neprihănirea Sa.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 547, 548 engl.

b. Cum i-a îndemnat apostolul Pavel pe credincioșii din Tesalonic cu privire la acest lucru? 1 Tesaloniceni 4:9, 10.

„Una dintre cele mai puternice dovezi ale adevăratei convertirii este dragostea față de Dumnezeu și om. Cei care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor au o dragoste adâncă și sinceră față de cei care au aceeași credință prețioasă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 262 engl. (cap. 25: „Epistolele către Tesaloniceni”)

Luni

3 octombrie

2. ÎNDEMNURI ADRESATE EVREILOR

a. Ce temă importantă este cuprinsă în solia lui Pavel către evreii credincioși? Evrei 13:1-3; Matei 25:40.

„Pavel îi îndeamnă pe evrei: ‚Stăruiiți în dragostea frățească.’ Nu vă măguliți că există un timp când nu este nevoie de acest îndemn, când dragostea frățească poate înceta. El continuă: ‚Să nu dați uitării primirea de oaspeți căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri.’ (Evrei 13:1, 2). Vă rog să citiți Matei 25:31 și mai departe. Citiți, fraților, aceste versete data viitoare când vă luați Bibliile la serviciile divine de dimineață sau seară. Faptele bune, făcute de cei cărora li se va ura bun venit în împărăție au fost făcute lui Hristos în persoana poporului Său suferind. Cei care au făcut aceste fapte nu văd că ei au făcut ceva pentru Hristos. Ei nu au făcut mai mult decât datoria lor față de omenirea suferindă. Cei de la stânga nu pot vedea că ei au adus injurii la adresa lui Hristos prin aceea că au neglijat nevoile poporului Său. Dar ei au neglijat să facă pentru Isus în persoana sfinților Săi și, pentru această neglijență, ei trebuie să meargă să primească pedeapsa veșnică. Și un punct distinct al neglijenței lor este exprimat astfel: ‚Am fost străin și nu M-ați primit.’” – *Testimonies*, vol. 1, pag. 679, 680 engl. (cap. „Mâncăruri sănătoase”)

„Voința lui Dumnezeu este ca în poporul Său să existe unitate și dragoste frățească. Rugăciunea lui Hristos chiar dinainte de răstignirea Sa a fost ca uceniciei să fie una, așa cum El este una cu Tatăl Său, ca lumea să creadă că Dumnezeu L-a trimis. Această rugăciune foarte mișcătoare și minunată se răsfrânge în toate veacurile, chiar până la noi, întrucât cuvintele Sale au fost: ‚Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.’ În timp ce nu trebuie să jertfim nici un principiu al adevărului, ținta noastră continuă ar trebui să fie să atingem această stare de unitate. Aceasta este dovada uceniciei noastre. Isus a spus: ‚Prin aceasta va cunoaște lumea că voi sunteți uceniciei Mei, că vă iubiți unii pe alții.’ (Ioan 17:20; 13:35).” – *Patriarhi și Profeți*, pag. 520 engl. (cap. 48: „Împărțirea Canaanului”).

b. Numai cum putem să urcăm cu succes scara creștină? Evrei 12:1-4.

„Toate treptele succesive [ale scării lui Petru] nu trebuie ținute în fața ochiului minții și numărate când porniți; ci, fixându-vă ochii asupra lui Isus, cu ochiul îndreptat numai asupra slavei lui Dumnezeu, veți înainta.” – *The Youth's Instructor*, 5 ianuarie 1893.

Marti

4 octombrie

3. BISERICA FILADELFIA

a. Ce făgăduință specială este inclusă în profeția dată bisericii Filadelfia? Apocalipsa 3:7-12.

„Cel care stă cel mai aproape de Hristos va fi cel care pe pământ s-a împărtășit cel mai mult din spiritul dragostei Sale jertfitoare de sine – dragoste care „nu se laudă, nu se umflă de mândrie... nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău.” (1 Corinteni 13:4, 5) – dragoste care îl mișcă pe ucenic, așa cum L-a mișcat și pe Domnul nostru, să dea totul, să trăiască și să lucreze și să se sacrifice, chiar până la moarte, pentru salvarea omenirii.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 549 engl. (cap. 60: „Legea împărăției celei noi”).

b. Cum putem noi, cei care trăim în perioada Laodicea, să avem parte de făgăduința minunată făcută bisericii Filadelfia? Apocalipsa 3:21; 20:4.

„Imediat, am auzit glasul lui Dumnezeu asemenea multor ape, care ne spunea ziua și ceasul venirii lui Isus. Sfinții în viață, 144.000 la număr, au cunoscut și au înțeles glasul, în timp ce cei răi credeau că era un tunet și un cutremur. Când Dumnezeu a rostit timpul, El a revărsat asupra noastră Duhul Sfânt, și fețele noastre au început să se lumineze și să strălucească de slava lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Moise când a coborât de pe muntele Sinai.

Cei 144.000 erau toți sigilați și uniți în mod perfect. Pe frunțile lor scria: Dumnezeu, Noul Ierusalim, și o stea slăvită care conținea noul nume al lui Isus. Cei răi s-au înfuriat când au văzut starea noastră fericită și sfântă și s-au grăbit cu violență să pună mâna pe noi ca să ne arunce în închisoare, dar noi am întins mâna în numele Domnului și ei au căzut neputincioși la pământ. Atunci, sinagoga lui Satan a știut că Dumnezeu ne iubea pe noi cei care puteam să ne spălăm unii altora picioarele și să-i salutăm pe frați cu o sărutare sfântă, și ei s-au închinat la picioarele noastre.” – *Experiențe și viziuni*, pag. 15. (subcap.: „Prima mea viziune”).

Miercuri

5 octombrie

4. CONSTRUIND PE O PORUNCĂ NOUĂ

a. Ce poziție ocupă dragostea frățească pe scara perfecțiunii creștine? 2 Petru 1:7.

„Ar trebui să nutrim aceeași dragoste pentru alții ca cea pe care Hristos o are pentru noi. Omul este estimat la adevărata lui valoare de către Domnul cerului. Dacă el este nepoliticos în căminul său de pe pământ, el este nepotrivit pentru căminul ceresc. Dacă vrea să-și urmeze propria lui cale indiferent pe cine rănește, nu va fi mulțumit în cer, numai dacă va putea conduce acolo. Dragostea lui Hristos trebuie să controleze inimile noastre.” – *The Review and Herald*, 21 februarie 1888.

b. Ce punct cheie a scos în evidență Hristos înainte de răstignirea Sa și de ce a fost acesta numit „o poruncă nouă”? Ioan 13:34; 15:10, 12, 13, 17.

„[Ioan 15:17; 13:34 citat.] Această poruncă a fost nouă pentru ucenici pentru că ei nu se iubiseră unul pe altul așa cum îi iubea Hristos. Ei au văzut că noi idei și impulsuri trebuia să-i controleze; că noi principii trebuia practicate de ei; prin viața și moartea Sa ei trebuia să primească o nouă concepție despre dragoste. Porunca de a se iubi unii pe alții avea un înțeles nou în lumina jertfii Sale de Sine.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 677 engl. (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

„O astfel de dragoste trebuia să cultive credincioșii. Ei trebuia să înainteze în ascultare voioasă de porunca cea nouă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 547 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

c. Cum explică Ioan „porunca nouă”? 1 Ioan 2:7-11.

„Nu împotrivirea lumii este ceea ce pune cel mai mult în pericol biserica lui Hristos, ci răul cultivat în inimile credincioșilor care lucrează cel mai dureros dezastru și care reține cel mai sigur progresul cauzei lui Dumnezeu. Nu există o cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea decât cultivarea invidiei, suspiciunii, găsirii de greșeli și bănuielii rele. Pe de altă parte, cea mai puternică mărturie a faptului că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume este existența armoniei și unității în mijlocul oamenilor de dispoziții diferite care formează biserica Sa.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 549 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

Joi

6 octombrie

5. ÎMPLININD LEGEA

a. Cum putem să împlinim legea lui Dumnezeu în viața noastră? Romani 13:8-10.

„Neprihănirea este dragoste și dragoste este lumina și viața lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Dumnezeu este întrupată în Hristos. Noi primim neprihănirea prin primirea Lui.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 18 engl. (cap. 3: „Fericirile”).

b. Cum putem primi această dragoste în inimile noastre? Romani 5:1-5; Ioan 16:13.

„Nu prin lupte dureroase sau prin trudă obositoare, nu prin talant sau sacrificiu se obține neprihănirea; ci ea este dată fără plată fiecărui suflet care flămânzește și însetează să o primească. ,Voi toți cei însetați veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați... fără bani și fără plată.’

„Neprihănirea lor este de la Mine, zice Domnul,” și „Iată Numele pe care i-L vor da: Domnul Neprihănirea noastră.” (Isaia 55:1; 54:17; Ieremia 23:6)

Nici un agent omenesc nu poate da ceea ce satisface foamea și setea sufletului. Dar Isus a spus: „Iată Eu stau la ușa și bat: dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine.” „Eu sunt pâinea vieții: cel ce vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Apocalipsa 3:20; Ioan 6:35).

După cum avem nevoie de hrană care să ne susțină puterea noastră fizică, la fel avem nevoie de Hristos, Pâinea din cer, ca să susțină viața spirituală și să dea putere de a face lucrările lui Dumnezeu. După cum corpul primește în mod continuu hrană care susține viața și vigoarea, la fel sufletul trebuie să comunice constant cu Hristos, supunându-se Lui și depinzând în totalitate de El.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*; pag. 18, 19 engl. (cap. 3: „Fericirile”).

Vineri

7 octombrie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Care a fost principala caracteristică a primei biserici creștine?
2. Explicați relația dintre biserica Filadelfia și cei 144.000.
3. Cum putem urca pe scara creștină?
4. De ce se numește „Să vă iubiți unii pe alții” „o poruncă nouă”?
5. Ce ne va face dragostea lui Dumnezeu în stare să facem?

Dragostea frățească (continuare)

„Prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută.” (2 Corinteni 6:6).

„[Pavel] s-a prins de crucea lui Hristos ca de singura lui garanție de succes. Dragostea Mântuitorului era motivul nepieritor care îl ținea în luptele sale cu eul și în bătălia împotriva răului, în timp ce în serviciul lui Hristos înainta contra neprieteniei lumii și împotrivrării vrăjmașilor săi.” – *Slujitorii Evangheliei*, pag. 53.

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, pag. 211, 212, 230-233. (cap. 19: „Întoarcerea în Canaan”, cap. 21: „Iosif și frații săi”).
Istoria faptelor apostolilor, pag. 255-268. (cap. 25: „Epistolele către Tesaloniceni”).

Duminică

9 octombrie

1. IOSIF ȘI FRAȚII LUI

a. Cum a fost tratat Iosif de frații lui? Genesa 37:18-28.

„Plin de teamă, [Iosif] a apelat la fiecare dintre frații lui dar în zadar.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 211. (cap. 19: „Întoarcerea în Canaan”).

b. Ce ar trebui să învățăm din felul în care s-a purtat Iosif cu frații lui în ciuda cruzimii lor din trecut? Genesa 45:3-8.

„Viața lui Iosif este o ilustrare a vieții lui Hristos. Invidia a făcut ca frații lui Iosif să-l vândă ca sclav; ei sperau să-l împiedice să devină mai mare decât ei. Și când a fost dus în Egipt, ei își închipuiau că nu aveau să mai fie necăjiți de visele lui, că au îndepărtat toate posibilitățile de a se îndeplini. Dar modul lor de acțiune era condus de Dumnezeu pentru a face să se întâmple exact ceea ce ei doreau să împiedice. În același fel, preoții și bătrânii erau invidioși pe Isus, temându-se că El avea să atragă atenția poporului de la ei. Ei L-au omerât, ca să-L împiedice să nu mai devină rege, dar în felul acesta ei au provocat exact acest rezultat.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 239 engl. (cap. 21: „Iosif și frații săi”).

2. ELISEI ȘI SIRIENII

- a. După ce regele Siriei a făcut planuri împotriva lui Israel, cum a intervenit Dumnezeu în favoarea poporului Său? 2 Regi 6:8-12.

„Cu o anumită ocazie, în timpul invaziei siriene, regele Siriei a căutat să-l nimicească pe Elisei din cauza faptului că îl înștiințase pe regele lui Israel cu privire la planurile dușmanului. Regele sirian s-a sfătuit cu supușii lui, spunând: ‚Tabăra mea va fi în cutare loc.‘ (2 Regi 6:8). Acest plan a fost descoperit de Domnul lui Elisei.” – *Profeți și regi*, pag. 255, 256. (cap. 21: „Încheierea lucrării de slujire a lui Elisei”).

- b. Ce a hotărât regele să-i facă lui Elisei? 2 Regi 6:13, 14.

-
- c. Cum a intervenit Dumnezeu ca să-Și apere solul? 2 Regi 6:15-20.

„Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” (2 Regi 6:20). Între slujitorul lui Dumnezeu și oștirea înarmată a vrăjmașilor se afla un cerc de îngeri cerești. Ei coborâseră pe pământ cu mare putere, nu ca să nimicească, nu ca să pretindă omagiu, ci ca să tăbărescă în jurul și să slujească celor slabi și neajutorați ai Domnului.” – *Profeți și regi*, pag. 256, 257 engl. (cap. 21: „Încheierea lucrării de slujire a lui Elisei”).

- d. Cum s-a purtat Elisei față de vrăjmașii lui? 2 Regi 6:21-23.

-
- e. În ce sens trebuie ca această atitudine a lui Elisei să fie o inspirație în plus pentru cei care prezintă solia lui Ilie de azi? Romani 12:21.

„În fiecare veac, chemării clipei i se răspunde prin venirea omului. Domnul este bun. El înțelege situația. Voința Sa astăzi este ca, pentru timpul prezent, bunătața asemenea mielului a lui Elisei să întrecă severitatea lui Ilie. . .

Elisei a primit o porție dublă din spiritul pe care l-a avut Ilie. În el, puterea spiritului lui Ilie a fost unită cu bunătața, mila și compasiunea gingașă a spiritului lui Hristos.” – *Spalding and Magan Collection*, pag. 231.

3. HRISTOS, MAESTRUL ȘI EXEMPLUL NOSTRU

a. Cu ce temă importantă Își începe Hristos faimosul Său îndemn: „Fiți desăvârșiți”? Matei 5:43-48.

„Învățătura Mântuitorului: ‚Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău’ a fost un cuvânt greu pentru iudeii răzbunători, care au murmurat împotriva acesteia, între ei. Dar Isus a făcut o declarație și mai tare:

‚Ați auzit că s-a zis: ‚Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău’. Dar Eu vă spun: ‚lubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri’.

Acesta era spiritul Legii pe care rabinii o răstălmăciseră, făcând din ea un șir de îndatoriri reci și aspre. Ei se socoteau mai buni decât ceilalți oameni și ca având dreptul la deosebita favoare a lui Dumnezeu, în virtutea nașterii lor ca israeliți; dar Isus le-a îndreptat mintea spre spiritul iubirii iertătoare, ca fiind dovada evidentă că ei nu erau însuflețiți de motive mai nobile decât vameșii și păcătoșii pe care îi disprețuiau.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 73, 74 engl. (cap. 4: „Spiritalitatea legii”)

b. Cum s-a purtat Dumnezeu cu noi când eram departe de El și care ar trebui să fie răspunsul nostru? Romani 5:6-10; Tit 3:3-5.

„Dragostea lui Dumnezeu pentru omenirea căzută este o manifestare deosebită a dragostei – o dragoste născută din milă; pentru că toți oamenii sunt nevrednici. Mila implică imperfecțiunea obiectului către care este arătată. Din cauza păcatului, mila a fost pusă în acțiune.

Păcatul nu este obiectul dragostei lui Dumnezeu, ci al urii Sale. Dar El îl iubește pe păcătos și are milă față de el.” – *The Signs of the Times*, 21 mai 1902.

„Tot legalismul, toată suferința și toată durerea de care te lași împresurat nu va face nici o clipă să te simți ușurat. Nu poți estima păcatul în mod corect. Trebuie să accepți estimarea lui Dumnezeu și aceasta este cu adevărat grea. Dacă ai purta vina păcatului tău, aceasta te-ar zdrobi; însă Cel fără de păcat ți-a luat locul și, deși fără să meriți, El a purtat vina ta. Prin primirea măsurii pe care a luat-o Dumnezeu, poți să stai liber înaintea lui Dumnezeu în meritele și virtutea Înlocuitorului tău. Atunci poți estima corect păcatul, iar durerea evlavioasă a adevăratei pocăințe va lua locul descurajării și durerii lipsite de speranță, pentru că te vei întoarce de la păcat cu durere și dezgust.” – *Idem.*, 9 aprilie 1894.

4. ÎN MIJLOCUL PRIETENILOR SAU DUȘMANILOR

- a. Ce descoperă Pavel ca fiind datoria noastră față de toți oamenii? Romani 1:14, 15; 12:4-13.**
-

„Dragostea [lui Hristos], când este primită, ne va face, în același fel, amabili și blânzi, nu numai față de cei care ne plac, ci și față de cei mai greșiți, față de cei rătăcitori și păcătoși.

Copiii lui Dumnezeu sunt cei care sunt părtași ai naturii Sale. Nu rangul pământesc, nici nașterea, nici naționalitatea, nici privilegiul religios nu dovedesc că suntem membri ai familiei lui Dumnezeu; ci dragostea, dragostea care cuprinde întreaga omenire. Chiar și păcătoșii a căror inimă nu este complet închisă față de Duhul lui Dumnezeu vor răspunde la amabilitate; chiar dacă poate răspund urii cu ură, vor răspunde și dragostei cu dragoste. Dar numai Duhul lui Dumnezeu răspunde urii cu dragoste. Să fii amabil cu cel nemulțumitor și rău, să faci bine fără să aștepti ceva în schimb este emblema regalității cerului, semnul sigur prin care copiii Celui Preaînalt își descoperă poziția lor înaltă.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 75 engl. (cap. 4: „*Spiritualitatea legii*”)

- b. Cum să ne purtăm cu cei care ne consideră dușmanii lor? Romani 12:14-20.**
-

„Poate că, până în ziua judecării, nu vom ști niciodată influența unei atitudini binevoitoare față de cei inconsecvenți, nechibzuiți și nevrednici. Dacă, după ce ați fost provocați și ați suferit nedreptate din partea lor, îi tratați așa cum ați trata o persoană inocentă și chiar stăruiți să arătați acest lucru prin fapte de bunătate, atunci v-ați făcut partea de creștini, iar ei vor rămâne surprinși și rușinați și își vor vedea faptele și josnicia mai limpede decât dacă le-ați fi prezentat gravitatea faptelor lor și i-ați fi muștrat.

Câteva cuvinte rostite aspru, în timpul provocării, și care nu păreau decât un lucru de mică valoare – exact ceea ce meritau – adesea taie corzile influenței care ar fi trebuit să lege sufletul lor de sufletul vostru. Ideea că ei sunt în întuneric, sub ispita lui Satan și orbii de puterea lui vrăjitoarească ar trebui să te facă să simți o compătimire adâncă față de ei, asemenea compătimirii pe care ai simți-o față de pacientul bolnav care suferă, însă datorită bolii nu este conștient de pericol.” – *Slujirea medicală*, pag. 209, 210 engl.

5. ATITUDINEA FAȚĂ DE VRĂJMAȘI

a. Cum S-a purtat Hristos cu Satan în timpul disputei cu privire la trupul lui Moise? Iuda 9.

„Hristos Însuși, când Se certa cu Satan pentru trupul lui Moise ,nu a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară’ (Iuda 9). Dacă ar fi făcut aceasta, El S-ar fi așezat pe terenul lui Satan, pentru că acuzația este arma celui rău. El este numit în Scriptură ,acuzatorul fraților noștri’(Apocalipsa 12:10). Isus nu S-a folosit de nici una din armele lui Satan. El l-a întâmpinat cu cuvintele: ,Domnul să te mustre’ (Iuda 9)” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 57 engl. (cap. 4: „Spiritualitatea legii”)*

b. Când ne aflăm în prezența vrăjmașilor lui Hristos, cum ar trebui să ne purtăm? Iacov 4:7; 1 Petru 5:6-9.

„Exemplul [lui Hristos] este pentru noi. Când suntem aduși în conflict cu vrăjmașii lui Hristos, ar trebui să nu spunem nimic într-un spirit de răzbunare sau ceva ce ar aduce chiar și aparența unei acuzații. Cel care stă ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu nu ar trebui să rostească cuvintele pe care nici Maiestatea cerului nu le-a folosit când S-a certat cu Satan. Ar trebui să lăsăm pe seama lui Dumnezeu lucrarea de judecare și condamnare.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pag. 57, 58. (cap. 4: „Spiritualitatea legii”)*

„Niciodată să nu intri într-o discuție în care este atât de mult în joc, bazându-te doar pe iscusința ta de a mânui argumente puternice. Dacă nu poate fi evitată, intră în confruntare, însă cu deplină încredere în Dumnezeu și într-un spirit umil, în spiritul lui Isus, care ți-a cerut să înveți de la El care este blând și smerit cu inima. Și, ca să aduci slavă lui Dumnezeu și să dai pe față caracterul lui Hristos, niciodată să nu-ți asumi un avantaj nelegitim asupra împotrivorului tău. Lasă la o parte sarcasmul și jocul de cuvinte. Nu uita că ești în luptă atât cu Satan și îngerii lui, cât și cu omul.” – *Testimonies, vol. 1, pag. 626 engl. (cap. „Primejdia încrederii în sine”)*

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum ilustrează viața lui Iosif viața lui Hristos?
2. Rezumați experiența lui Elisei cu armata siriană.
3. Cum putem îngrămădi „cărbuni aprinși” pe capul vrăjmașilor noștri?
4. Cum ar trebui să ne comportăm atunci când apărăm adevărul prezent?

Dragostea lui Dumnezeu

„În toate necazurile lor, el a suferit, și îngerul prezenței sale i-a mântuit: în dragostea și în îndurarea lui el i-a răscumpărat; și el i-a sprijinit și i-a purtat în toate zilele din vechime.” (Isaia 63:9 – lb. engl.).

„Ce nu a făcut Hristos ca să câștige inima lui Israel și să-i inspire cu o încredere neșovăielnică în El? Timp de veacuri, El a arătat poporului Său manifestări ale celei mai mari bunătăți și unice iubiri.” – *Sfaturi pentru sănătate, pag. 425.*

Recomandare pentru studiu: *Calea către Hristos, pag. 9-15. (cap. 1: „Dragostea lui Dumnezeu față de om”)*

Duminică

16 octombrie

1. VIAȚA VEȘNICĂ

a. Menționați una dintre caracteristicile dragostei lui Dumnezeu. Ieremia 31:3.

„Dumnezeu nu dorește să rămânem apăsați sub povara durerii mute, cu inima zdrobită și frântă. El dorește ca noi să ne uităm în sus și să privim la scumpa Sa față plină de iubire. Binecuvântatul Mântuitor stă lângă cei care sunt atât de orbiți de lacrimi, că nu-L mai văd. El tânjește să ne strângă mâna, să privim în sus la El în credință simplă, lăsându-L să ne îndrume. Inima Lui este deschisă la durerile noastre, la amărăciunile și la încercările noastre. El ne iubește cu o iubire veșnică și ne înconjoară cu îndurare. Putem să ne punem încrederea în El și să medităm la bunătatea Sa iubitoare întreaga zi. El va ridica sufletul deasupra durerii și nedumeririlor zilei într-un tărâm al păcii.” – *Cugetări de pe Muntele Ferișilor, pag. 12 engl. (cap. 3: „Ferișirile”).*

b. Care este cea mai simplă definiție a dragostei lui Dumnezeu? 1 Ioan 4:8, 16.

„Dragostea pe care Domnul o are față de copiii Săi depășește orice cunoștință. Nici o știință nu o poate defini sau explica. Nici o înțelepciune omenească nu o poate pătrunde. Cu cât simțim mai mult influența acestei iubiri, cu atât mai blânzi și mai umili vom fi.” – *CBNT, pag. 92.*

2. CEA MAI MARE MANIFESTARE A DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU

a. Cum descrie Hristos Însuși dragostea lui Dumnezeu? Ioan 3:16, 17.

„Dacă cei care astăzi învață pe alții cuvântul lui Dumnezeu, ar ridica crucea lui Hristos mai mult și tot mai mult, lucrarea lor ar fi mult mai cu succes. Dacă pot fi făcuți să privească cu seriozitate la cruce, dacă pot obține o imagine deplină a Mântuitorului răstignit, păcătoșii și-ar da seama de adâncimea milei lui Dumnezeu și a păcătoșeniei păcatului. Moartea lui Hristos dovedește marea dragoste a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția noastră pentru mântuire. A îndepărta crucea de la creștin ar fi ca alungarea soarelui de pe cer. Crucea ne aduce aproape de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu mila duioasă a dragostei unui tată, Iehova privește asupra suferinței pe care a suportat-o Fiul Său pentru a mântui omenirea de la moartea veșnică și ne primește în Cel Preaiubit.

Fără cruce, nu ar putea exista unire între om și Dumnezeu. De ea depinde toată nădejdea noastră. De la ea strălucește lumina dragostei Mântuitorului și, când la piciorul crucii păcătosul privește în sus la Cel care a murit ca să-l mântuiască, el se poate bucura deplin, pentru că păcatele lui sunt iertate. Când îngenunchează în credință la cruce, el a atins cel mai înalt loc la care poate ajunge omul. Prin cruce, noi învățăm că Tatăl cerească ne iubește cu o dragoste care este infinită.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 209, 210. (cap. 21: „În ținuturile mai depărtate”).

b. Ce dovadă dă Ioan ca să demonstreze dragostea lui Dumnezeu? 1 Ioan 4:10; 3:1.

„Când studiem caracterul divin în lumina crucii, noi vedem milă, gingășie și iertare amestecate cu echitate și dreptate. Vedem în mijlocul tronului pe Unul care poartă în mâini și picioare și coaste urmele suferinței îndurate pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu. Vedem un Tată infinit, care locuiește într-o lumină de neapropiat, totuși primindu-ne la Sine prin meritele Fiului Său. Norul răzbunării care anunța numai nenorocire și deznădejde, în lumina reflectată de la cruce descoperă mesajul lui Dumnezeu: trăiește păcătosule, trăiește! Tu suflete pocăit și credincios, trăiește! Am plătit un preț de răscumpărare.

Contemplându-L pe Hristos, noi zăbovim pe tărâmul unei dragoste care este nemăsurabilă. Ne străduim să vorbim despre această dragoste, dar

cuvintele ne lipsesc. Cugetăm asupra vieții Sale de pe pământ, asupra jertfei Sale, lucrării Sale în cer ca apărătorul nostru și asupra căminelor pe care le pregătește pentru cei care Îl iubesc și nu putem decât să exclamăm: O, înălțimea și adâncimea dragostei lui Hristos!” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 333, 334 engl. (cap. 32: „O biserică darnică”).

Marti

18 octombrie

3. CARACTERUL LUI DUMNEZEU (SLAVA LUI)

- a. Când Moise s-a rugat să vadă slava lui Dumnezeu, care a fost primul și cel mai important lucru pe care i l-a descoperit Dumnezeu? Exodul 33:18, 19. Ce a explicat El mai departe? Exodul 33:20-23.**

„Niciodată mai înainte nu fusese omul căzut atât de onorat de Dumnezeu. Când a așezat asupra lui Moise marea lucrare de a conduce pe poporul Său în țara făgăduită, El a consimțit să-i arate slava Sa așa cum nu mai făcuse cu nimeni altcineva de pe pământ.” – *The Spirit of Prophecy, vol.1, pag. 256.*

„Mergeți mai sus și tot mai sus pentru a vedea mai clar caracterul lui Hristos. Când Moise s-a rugat: ‚Arată-mi slava Ta’, Domnul nu l-a muștrat, ci a dat ascultare rugăciunii lui. Dumnezeu i-a spus servului Său: ‚Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea și voi vesti numele Domnului înaintea ta.’ (Exodul 33:18, 19). Noi stăm departe de Dumnezeu și de aceea nu vedem descoperirile puterii Sale.” – *Testimonies, vol. 5, pag. 652, 653. (cap: „Prezența lui Dumnezeu o realitate”)*.

- b. Ce altceva a descoperit Dumnezeu despre Sine lui Moise? Exodul 34:6, 7.**

-
- c. Cum poate fi descoperită slava lui Dumnezeu chiar și în noi? Romani 8:18.**

„Prin încercare și persecuție, slava – caracterul – lui Dumnezeu se dă pe față în aleșii Săi. Credincioșii în Hristos, urâți și persecutați de lume, sunt educați și disciplinați în școala lui Hristos. Pe pământ, ei umblă pe cărări înguste; ei sunt curățiți în cuptorul durerii. Ei Îl urmează pe Hristos prin

conflicte dureroase; ei suferă jertfire de sine și trec prin dezamăgiri amare; dar, în felul acesta, ei învață vina și durerea păcatului și îl privesc cu dezgust. Fiind părtași ai suferințelor lui Hristos, ei pot privi dincolo de tristețe la slavă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 576, 577 engl. (cap. 57: „Descoperirea”).

„Să nu vă străduiți să plăceți eului. Pierdeți din vedere eul și priviți la mulțimile care pier în păcatele lor. Strângeți în suflet curajul care poate veni numai de la Lumina lumii. Uitând eul, ajutați-i pe cei mulți care sunt în jurul vostru. Vorbiți cu credință și credința voastră va crește. Încetați să vă mai plângeți. Lucrați în felul lui Hristos. Cu o străduință iubitoare luptați-vă să Îi plăceți. Perfecțiunea Lui vă va ajuta să fiți asemenea lui Hristos. Stați întotdeauna gata să ridicați mâinile care atârnă în jos și să întăriți genunchii slăbiți. Luminați ca niște lumini în lume, atrăgându-i pe alții prin strălucirea slavei lui Hristos dată pe față prin faptele voastre bune.” – *The Signs of the Times*, 3 iunie 1903.

Miercuri

19 octombrie

4. MILA ȘI HARUL LUI DUMNEZEU

a. Ce apelează la inima noastră în timp ce medităm la mila abundentă a lui Dumnezeu? Psalmii 136.

„Când egoismul se luptă ca să câștige supremație asupra voastră, gândiți-vă la Cel care a părăsit curțile slăvite ale cerului și a dat jos hainele regești de dragul vostru, devenind sărac ca, prin sărăcia Lui, voi să puteți fi bogați. Veți nesocoti atunci această mare dragoste și milă fără de margini refuzând să fiți deranjați și să vă lepădați de voi înșivă de dragul Său? Vreți să vă prindeți de bogățiile acestei vieți și să neglijați să ajutați la înaintarea marii lucrări a adevărului?” – *Testimonies*, vol. 4, pag. 120 engl. (cap.: „Un interes împărțit”)

b. Cum este explicată mai departe această mare milă? Mica 7:18,19.

„Isus ar fi putut rămâne la dreapta Tatălui, purtând coroana și hainele Sale regești. Dar El a ales să schimbe toate aceste bogății, mărirea și slava cerului pentru sărăcia omenirii, și poziția Lui de înaltă comandă pentru chinurile din Ghetsimani și umilința și agonia de pe Calvar. El a devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința, ca prin botezul Său cu suferință și sânge să poată curăța și mântui o lume vinovată.” – *Testimonies*, vol. 4, pag. 121 engl. (cap.: „Un interes împărțit”)

c. De ce este oferit harul lui Dumnezeu fără plată? Romani 3:24-26; Tit 2:11; 3:4-7.

„Domnul a văzut starea noastră căzută; El a văzut nevoia noastră de har și, pentru că ne-a iubit sufletele, ne-a dat har și pace. Harul înseamnă favoarea arătată față de unul care nu merită, față de unul care este pierdut. Faptul că noi suntem păcătoși, în loc de a ne izola de mila și dragostea lui Dumnezeu, face exercitarea dragostei Sale față de noi o nevoie pozitivă pentru ca noi să putem fi mântuiți.” – *The Signs of the Times*, 5 iunie 1893.

„Domnul a îmbogățit lumea cu un dar atât de mare, atât de valoros, încât nu a mai rămas nimic de dat. Isus Și-a legat interesul de cel al umanității, și El cere ca omenirea să devină una cu El pentru salvarea omenirii. El a luat natura omului, a suferit inconveniențele la care este supusă omenirea, a îndurat ispitele noastre și a devenit părtaș la necazurile, durerile și dezamăgirile oamenilor. El a unit divinitatea cu umanitatea, pentru ca umanitatea să poată deveni părtașă la natura divină.” – *The Home Missionary*, 1 decembrie 1894.

Joi

20 octombrie

5. CREȘTEREA ȘI RESPONSABILITATEA

a. Cum consideră Dumnezeu timpul de neștiință? Faptele Apostolilor 17:30.

„Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință. Dar o lumină mai mare strălucește; lumina și privilegiile înțelegerii adevărului Bibliei sunt abundente, dacă lucrătorii doresc doar să deschidă ochii înțelegerii lor. Adevărul trebuie răspândit. Misiunile din țară și străine cer caractere creștine desăvârșite care să se angajeze în proiecte misionare. Misiunile din orașele din țara noastră și de peste hotare cer bărbați care sunt plini de Spiritul lui Hristos și care să lucreze așa cum a lucrat Hristos.” – *Review and Herald*, 14 iunie 1887.

b. Pe de altă parte, care este datoria noastră înaintea lui Dumnezeu și a omenirii după ce am primit lumina adevărului? 1 Ioan 1:7; Ioan 12:35, 36.

„Este nevoie de o veghere constantă, de o devoțiune serioasă și iubitoare; dar acestea vor veni de la sine dacă sufletul este ținut de puterea lui Dumnezeu prin credință. Noi nu putem face nimic, absolut nimic, pentru a ne recomanda pe noi înșine favorii divine. Noi nu trebuie să ne încredem deloc în noi înșine, nici în faptele noastre bune; dar când venim la Hristos ca ființe rătăcitoare și păcătoase, putem găsi odihnă în dragostea Sa. Dumnezeu îi primește pe toți cei care vin la El încrezându-se pe deplin în meritele unui Mântuitor răstignit. Dragostea izvorăște în inimă. Poate nu va fi nici o exaltare sentimentală, dar este o încredere trainică și plină de pace. Orice povară este ușoară; pentru că jugul pe care-l impune Hristos este ușor. Datoria devine o desfătare, iar sacrificiul, o plăcere. Calea, care mai înainte părea învăluită, în întuneric devine plină de lumină de la Soarele Neprihănirii. Aceasta înseamnă să umbli în lumină așa cum Hristos este în lumină.” – *Selected Messages, vol. 1, pag. 353, 354.*

Vineri

21 octombrie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Cum am defini dragostea lui Dumnezeu?**
- 2. Care a fost cea mai mare manifestare a dragostei lui Dumnezeu?**
- 3. Ce este slava lui Dumnezeu?**
- 4. Care este singura cale prin care păcătoșii pot fi mântuiți?**
- 5. Cum pot ști dacă umblu în lumină?**

Dragostea lui Dumnezeu (cont.)

„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8:38, 39).

„Nici viața, nici moartea, nici înălțimea, nici adâncimea nu pot să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos; nu pentru că noi Îl ținem așa de strâns, ci pentru că El ne ține așa de puternic. Dacă mântuirea noastră ar depinde de propriile noastre eforturi, noi nu am putea fi mântuiți; dar ea depinde de Acela care este în spatele tuturor făgăduințelor.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 553 engl. (cap. 54: „Un Martor credincios”).

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 546-556. (cap. 54: „Un martor credincios”).

Duminică

23 octombrie

1. DOMNUL ESTE BUN

- a. Ce altceva stă scris despre caracterul lui Dumnezeu? Psalmii 100:5; Plângerile lui Ieremia 3:25; Naum 1:7.

„Predicatori și toată biserica, lăsați ca acesta să fie limbajul nostru, din inimi care răspund mării bunătăți și dragostei lui Dumnezeu față de noi ca popor și ca persoană: „Israel să se încreadă în Domnul de acum și până în veac.” – *Mărturii pentru predicatori*, pag. 15 engl.

- b. Cum ar trebui să răspundem la dragostea Sa minunată? 1 Ioan 4:19.

„Dragostea supremă față de Dumnezeu și dragostea altruistă unul față de altul – acesta este darul cel mai bun pe care îl poate revărsa Tatăl nostru cel ceresc. Această dragoste nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă... Ea schimbă caracterul, guvernează impulsurile, controlează pasiunile și înnobilează afecțiunile.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 551 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

2. NUMAI DUMNEZEU ESTE BUN

a. Atunci când tânărul bogat a venit la Isus și L-a numit „Bunule Învățător”, cum i-a răspuns Hristos? Matei 19:16, 17.

„Acest conducător s-a adresat Domnului Hristos numai ca unui rabin onorat, fără a vedea în El pe Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul a spus: ‚De ce Mă numești bun? Bun nu este decât unul singur, și anume Dumnezeu.’ Pe ce bază Mă numești bun? Singur Dumnezeu este bun. Dacă Mă recunoști astfel, trebuie să Mă primești ca Fiu și Reprezentant al Său.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 390, 391 engl. (sublinierile apar în original). (cap. 28: „Răsplata harului”).

b. Ce stă scris despre omenire atunci când s-a despărțit de Dumnezeu? Romani 3:10-18.

„În parabola oii pierdute, Hristos învață că mântuirea nu vine prin căutarea noastră de Dumnezeu, ci prin căutarea lui Dumnezeu după noi... Noi nu ne pocăim ca Dumnezeu să ne iubească, ci El ne descoperă dragostea pentru ca noi să ne pocăim.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 189 engl. (cap. 15: „Acest om primește pe păcătoși”).

„Mulți sunt înșelați cu privire la starea inimii lor. Ei nu-și dau seama că inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Ei se învăluie în propria lor neprihănire și sunt mulțumiți să ajungă standardul lor omenesc de caracter; dar cât de mult greșesc când nu ajung standardul divin și nu pot îndeplini cerințele lui Dumnezeu prin ei înșiși.

Putem să ne măsurăm între noi, să ne comparăm unii cu alții, putem spune că facem la fel de bine ca acesta sau acela, dar întrebarea la care judecata va vrea un răspuns este: îndeplinim noi cerințele cerului? Atingem noi standardul divin? Sunt inimile noastre în armonie cu Dumnezeul cerului?

Toți oamenii au călcat legea lui Dumnezeu și, în calitate de călcător al legii, omul este ruinat și fără speranță; pentru că el este vrăjmașul lui Dumnezeu, fără putere să facă ceva bun. ‚Mintea firească este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu: pentru că nu este supusă legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.’ (Romani 8:7). Privind în oglinda morală – legea sfântă a lui Dumnezeu – omul se vede ca păcătos, și este convins de starea lui rea, de soarta lui deznădăjduită de sub pedeapsa dreaptă a legii. Dar el nu a fost lăsat într-o stare de deznădejde în care l-a aruncat păcatul; pentru că Cel care a fost egal cu Dumnezeu și-a dat viața pe Calvar ca să-l mântuiască pe călcător de la ruină.” – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 320, 321.

3. DUMNEZEU ÎȘI IUBEȘTE TOATE FIINȚELE CREATE

a. Conform Bibliei, câți oameni se includ în dragostea lui Dumnezeu? Ioan 3:16; Psalmii 145:9.

„Hristos, prin relația Sa umană cu oamenii, i-a atras aproape de Dumnezeu. El Și-a îmbrăcat natura divină cu haina umanității, și a demonstrat înaintea universului ceresc, înaintea lumilor necăzute, cât de mult îi iubește Dumnezeu pe fiii oamenilor.

Darul lui Dumnezeu pentru om este dincolo de orice apreciere. Nu s-a reținut nimic. Dumnezeu nu a lăsat să se spună că ar fi putut face mai mult sau ar fi putut descoperi omenirii o mai mare măsură de dragoste. În darul lui Hristos, El a dat tot cerul.” – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, pag. 15.

b. Ce a declarat Hristos despre dragostea lui Dumnezeu și la ce ar trebui să ne facă aceasta să ne gândim? Matei 5:44, 45.

„Există o îngustime în înțelegerea omenească ce Îl dezonorează pe Dumnezeu. Cel care pretinde că Hristos este Mântuitorul lui să nu nutrească gândul că îndurările lui Dumnezeu sunt limitate doar la el și la câțiva de care este interesat. Dragostea și îndurarea lui Dumnezeu sunt pentru oricine. Să adunăm semnele divine ale favorii Sale și să-I dăm în schimb laudă și mulțumire pentru bunătatea Sa, care este revărsată asupra noastră, nu pentru a fi strânse, ci pentru a fi date mai departe și altora... Dumnezeu așteaptă ca toți cei care se bucură de harul Său să răspândească acest har la fel de liber cum Hristos Își revarsă îndurările. Așa după cum soarele strălucește asupra celor drepți și asupra celor nedrepți, la fel Soarele Neprihănirii reflectă lumina peste întreaga lume.

Binecuvântările lui Dumnezeu, razele soarelui și ploaia, căldura și răcoarea, și toate binecuvântările naturii, sunt date lumii. Nici un popor nu are exclusivitate. ‚Eu sunt lumina lumii’ (Ioan 8:12), a spus Hristos. Lumina este o binecuvântare, o binecuvântare universală care își revarsă comorile peste o lume nerecunoscătoare, nesfântă și imorală. Domnul Isus a venit ca să dărâme orice zid de excludere, ca să deschidă toate zidurile din templul unde prezidă Dumnezeu, ca orice ureche să audă, ca orice ochi să vadă, ca orice suflet însetat să bea din apa vieții fără plată.” – *Înalta noastră chemare*, pag. 242.

4. DUMNEZEU ÎȘI IUBEȘTE BISERICA

a. Prin ce cuvinte Își exprimă Dumnezeu dragostea față de poporul Său? Deuteronomul 32:9, 10; Zaharia 2:8.

„Domnul are un popor, un popor ales, biserica Sa, care este a Lui, fortăreața Lui, pe care o ține într-o lume lovită de păcat și răzvrătită.

Biserica este proprietatea lui Dumnezeu și El nu uită niciodată de ea când stă în lume, supusă la ispitele lui Satan... El nu uită de reprezentanții Săi care se străduiesc să țină sus legea Sa aruncată jos...

Biserica, ce urmează în curând să intre în cea mai aspră luptă a ei, va fi obiectul cel mai drag lui Dumnezeu de pe pământ.” – *In Heavenly Places*, pag. 284.

b. Cu ce condiție va recunoaște Dumnezeu un popor ca fiind biserica Sa adevărată? Exodul 19:5,6; Apocalipsa 14:12; Tit 2:11-14.

„Domnul Isus va avea întotdeauna un popor ales care să-I servească. Când poporul evreu L-a respins pe Hristos, Prințul vieții, El a luat de la ei împărăția lui Dumnezeu și a dat-o neamurilor. Dumnezeu va continua să lucreze după acest principiu cu fiecare ramură a lucrării Sale. Când o biserică se dovedește necredincioasă cuvântului Domnului, oricare ar fi poziția ei, oricât de înaltă și de sfântă ar fi chemarea ei, Domnul nu mai poate lucra cu ea. Atunci, alții sunt aleși ca să ducă responsabilitățile grele. Dar dacă aceștia, la rândul lor, nu-și curăță viața de orice acțiune rea, dacă nu stabilesc principii curate și sfinte la toate hotarele, atunci Domnul îi va face să sufere și-i va umili și, dacă nu se pocăiesc, îi va îndepărta din locul lor și-i va face un motiv de rușine.” – *The Upward Look*, pag. 131.

c. Cum putem noi, păcătoșii, să fim siguri că Îl iubim pe Domnul și adevărul Său? Matei 11:28-30; 2 Corinteni 6:1, 2.

„Mintea firească nu găsește nici o plăcere în contemplarea cuvântului lui Dumnezeu, dar cel ce este reînnoit în duhul minții sale, găsește o nouă atracție în scrierile vii; pentru că frumusețea divină și lumina cerească par să strălucească în fiecare pasaj. Ceea ce pentru mintea firească era un pustiu gol, pentru mintea duhovnicească devine o țară a izvoarelor vii. Ceea ce pentru inima nereînnoită părea un teren searbăd, devine, pentru sufletul convertit, o grădină a lui Dumnezeu, acoperită de muguri parfumați și flori înflorite.” – *Christian Education*, pag. 79, 80.

5. DUMNEZEU ÎȘI IUBEȘTE COPIII

- a. **Cum putem deveni copiii lui Dumnezeu? Ioan 1:12, 13; 3:3, 5; Galateni 3:26-29; 1 Ioan 3:10.**

„Dumnezeu îi iubește pe copiii Săi ascultători. El a pregătit o împărăție, nu pentru supuși neloiali, ci pentru copiii Săi pe care i-a testat și i-a încercat într-o lume stricată și coruptă de păcat. În calitate de copii ascultători, noi avem privilegiul unei relații cu Dumnezeu. ‚Dacă suntem copii’, spune El, atunci ‘suntem și moștenitori’ ai unei moșteniri nemuritoare... Hristos și poporul Său sunt una.” – *CBNT, pag. 146.*

- b. **Care este dovada că noi Îl iubim pe Dumnezeu și că suntem copiii Săi? Ioan 14:14-17.**

„Există o mare lucrare de făcut de către fiecare fiu și fiică a lui Dumnezeu. Isus spune: ‚Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va trimite un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.’ (Ioan 14:15, 16). În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spune că nu Se roagă doar pentru cei care erau în imediata Lui apropiere, ci ‚și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor.’ (Ioan 17:20). El spune din nou: ‚Ați auzit că v-am spus: Mă duc și Mă voi întoarce la voi. Dacă M-ați iubi, v-ați bucura că v-am zis: Mă duc la Tatăl; căci Tatăl este mai mare decât Mine.’ (Ioan 14:28). Astfel, vedem că Hristos S-a rugat pentru poporul Său și a dat nenumărate făgăduințe pentru a asigura succesul celor care sunt colaboratorii Săi. ‚Va face altele încă și mai mari decât acestea [pe care le-a făcut El]; pentru că Eu Mă duc la Tatăl.’ (Ioan 14:12).” – *Selected Messages, vol. 1, pag. 263, 264.*

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Care este cel mai bun dar pe care îl primim de la Dumnezeu?
2. Ce a vrut Isus să spună când a zis: „numai Dumnezeu este bun”?
3. Ce clase de oameni sunt obiectul dragostei lui Dumnezeu?
4. De ce Își iubește Dumnezeu biserica atât de mult?
5. De ce privilegii se bucură biserica lui Dumnezeu?

Sabat 5 noiembrie 2005

Darul Sabatului Întâi Literatură pentru țările sărace

Isus a spus: „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a uns să vestesc săracilor evanghelia.” (Luca 4:18).

„Dumnezeu lucrează prin unelte sau intermediari. El folosește slujirea evanghelică, lucrarea medical misionară și publicațiile care conțin adevărul prezent ca să impresioneze inimile. Toate sunt făcute eficiente prin intermediul credinței. Când adevărul este auzit sau citit, Duhul Sfânt îl lămurește celor care îl aud și îl citesc cu o dorință serioasă de a ști ce este drept.” – *Evanghelizarea*, pag. 338.

„Pliantele și cărțile sunt mijloacele Domnului de păstrare a soliei pentru acest timp înaintea poporului în mod continuu. În luminarea și întărirea sufletelor în adevăr, publicațiile vor face o lucrare mult mai mare decât se poate realiza doar prin Cuvânt. Solii tăcuți care sunt puși în casele oamenilor prin lucrarea colportorului, va întări slujirea evanghelică pe toate căile; pentru că Duhul Sfânt va impresiona mințile când ei citesc cărțile, așa cum El impresionează mințile aceluia care ascultă predicarea Cuvântului.” – *Evanghelizarea*, pag. 101.

„Publicațiile noastre ar trebui să fie tipărite în limbi diferite și trimise în toate țările civilizate, cu orice preț. Care este valoarea banilor în acest timp, în comparație cu valoarea sufletelor? Fiecare dolar al nostru ar trebui considerat al Domnului, nu al nostru, și ca o încredințare prețioasă făcută nouă de Dumnezeu, nu ca să fie risipită pe îngăduințe nefolositoare, ci folosită cu atenție în cauza lui Dumnezeu, în lucrarea de mântuire a bărbaților și femeilor de la ruină.” – *Schițe din viața mea*, pag. 169.

Iubiți frați, surori și prieteni: în lumina acestor afirmații inspirate, vă rugăm să vă amintiți de nevoia urgentă de mijloace de răspândire a luminii adevărului prezent sufletelor care flămânez după pâinea vieții în țările sărace din lumea întreagă. Când se strânge Darul Sabatului Întâi pe 5 noiembrie 2005, să ne întindem mâinile cu inimile deschise pentru această lucrare de actualitate. Fie ca Domnul să binecuvânteze din plin pe fiecare dar și dăruitor!

Daniel Lee, Secretarul de Publicații al CG

Dragostea lui Dumnezeu în familie

„Băraților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.” (Efeseni 5:25).

„Căminele creștine, întemeiate și conduse în conformitate cu planul lui Dumnezeu, sunt un ajutor minunat în formarea caracterului creștin... Părinții și copiii ar trebui să se unească în oferirea unui serviciu iubitor față de Acela care singur poate păstra dragostea omenească nobilă și curată.” – *Căminul adventist*, pag. 19. (cap. 1: „Atmosfera căminului”).

Recomandare pentru studiu: Îndrumarea copilului, pag. 482-485.

Duminică

30 octombrie

1. SOȚUL – O LEGĂTURĂ A CĂMINULUI

a. Cum descrie Biblia căminul creștin? Psalmii 128:1-6.

b. Descrieți poziția și datoria soțului. Efeseni 5:25-31; Coloseni 3:19; 1 Petru 3:7.

„Soțul ar trebui să manifeste un mare interes față de familia lui. În special, el ar trebui să fie foarte tandru față de sentimentele unei soții plângânde. El poate închide ușa multor boli. Cuvintele amabile, vesele și încurajatoare se vor dovedi mai eficiente decât cele mai vindecătoare medicamente. Acestea vor aduce curaj inimii celei fără speranță și descurajate, iar fericirea și lumina aduse în familie de faptele amabile și cuvintele încurajatoare vor răsplăti efortul de zece ori. Soțul nu ar trebui să uite că mult din educația copiilor lui zace asupra mamei, că ea are mult de a face cu modelarea minților lor. Acest lucru ar trebui să trezească în el cele mai gingașe sentimente și el ar trebui să-i ușureze atent poverile ei. El ar trebui să o încurajeze să se rezeme pe afecțiunile lui adânci și să-i îndrepte mintea către cer, unde este putere și pace, și o odihnă finală pentru cel obosit. Nu ar trebui să vină acasă cu fruntea întunecată, ci prezența lui ar trebui să aducă lumină în familie, și ar trebui să încurajeze soția să privească în sus și să creadă în Dumnezeu. Uniți, ei pot pretinde făgăduințele lui Dumnezeu și să aducă binecuvântările Sale bogate în familie.” – *Testimonies*, vol. 1, pag. 306, 307 engl. (cap. „Religia în familie”).

2. SOȚII FERMECĂTOARE

- a. **Cum ar putea multe soții să fie inspirate contemplând sfințenia a ceea ce le-a fost încredințat? Efeseni 5:22-24; Coloseni 3:18; 1 Petru 3:1-6.**

„Adesea, soția greșește mult. Ea nu depune eforturi mari pentru a-și controla spiritul și pentru a face căminul fericit. Adesea, ea este irascibilă și se plânge fără rost. Soțul vine acasă de la muncă obosit și nedumerit, și întâlnește o frunte întunecată în loc de cuvinte vesele și încurajatoare. El nu este decât un om, iar afecțiunile lui se îndepărtează de la soția lui, el își pierde dragostea căminului lui, calea lui este întunecată iar curajul îi piere. El renunță la respectul de sine și la acea demnitate pe care Dumnezeu îi cere s-o mențină. Soțul este capul familiei, după cum Hristos este capul bisericii; și orice curs pe care l-ar urma soția ca să micșoreze influența lui și să coboare de la acea poziție demnă și responsabilă nu place lui Dumnezeu. Este de datoria soției să își supună dorințele și voința ei soțului. Amândoi ar trebui să fie supuși, dar cuvântul lui Dumnezeu dă întâietate judecării soțului. Și nu ar scădea din demnitatea soției dacă s-ar supune celui pe care ea l-a ales ca sfătuitorul și protectorul ei.” – *Testimonies, vol. 1, pag. 307 engl. (cap. „Religia în familie”)*.

- b. **De ce este lucrarea soției și mamei atât de importantă? Proverbele 31:10-31.**

„Cea mai înaltă lucrare pentru femeie este modelarea caracterului copiilor ei după modelul divin... Dacă mamele creștine și-ar fi făcut întotdeauna lucrarea cu credincioșie, acum nu ar mai fi atât de multe încercări în biserică din cauza membrilor turbulenți. Mamele formează caracterele care formează biserica lui Dumnezeu. Când văd o comunitate în necaz, cu membri încâpățânați, violenți, mulțumiți de sine, nesupuși glasului bisericii, sunt condusă să mă tem că mamele lor au fost necredincioase în educația lor timpurie.” – *The Health Reformer, 1 aprilie 1880.*

3. DATORIA AMBILOR PĂRINȚI

- a. **În mod deosebit, la ce ar trebui să ia aminte părinții? Efeseni 6:4; Coloseni 3:21.**

„Părinții ar trebui să dea pe față o mare grijă ca să nu-i trateze pe copii într-un fel în care să provoace împotrivire, neascultare și rebeliune. Adesea, părinții stârnesc cele mai rele patimi ale inimii omenеști, din cauza lipsei controlului de sine. Ei îi corectează într-un spirit mănios, iar în felul acesta mai degrabă îi întăresc în căile lor rele și spiritul lor sfidător, decât să-i influențeze spre bine. Prin spiritul lor arbitrar, ei îi încredințază pe copii sub influențele lui Satan, în loc de a-i salva de capcanele lui Satan prin blândețe și dragoste. Cât de trist este că mulți părinți care mărturisesc că sunt creștini nu sunt convertiți! Hristos nu locuiește în inimile lor prin credință. În timp ce mărturisesc să sunt urmași ai lui Isus, ei își dezgustă copiii și, prin temperamentul lor violent și neiertător, îi fac să nu le placă religia. Nu este de mirare că ei se răcesc și devin împotriviți față de părinții lor.” – *The Review and Herald, 15 noiembrie 1892.*

- b. **Descrieți metoda de educație a lui Avraam. Genesa 18:19.**

„Ceea ce a dat putere învățării lui Avraam a fost influența propriei sale vieți. Gospodăria lui era formată din mai mult de o mie de suflete, mulți dintre ei erau capi de familie, și nu puțini erau de scurt timp convertiți de la păgânism. O astfel de gospodărie cerea o mână fermă la cârmă. Metodele slabe și șovăielnice nu ar fi fost suficiente.” – *Educația, pag. 187 engl. (cap.: „Studierea și predarea Bibliei”).*

- c. **Care a fost moștenirea slabă a lui Eli, lucru care este un avertisment pentru noi? 1 Samuel 2:12-17, 22-25.**

„Neglijența lui Eli este adusă clar înaintea fiecărui tată și a fiecărei mame din țară. Ca rezultat al afecțiunii sale nesfînțite sau al lipsei sale de dorință de a face o datorie neplăcută, el a cules o recoltă a nelegiuirii în fiii săi stricați. Atât părintele care a manifestat îngăduință față de rău, cât și copilul care l-a săvârșit au fost vinovați înaintea lui Dumnezeu și El nu a primit nici o jertfă sau dar pentru neleguirea lor. În Biblie există multe învățături menite să-i impresioneze pe tați și mame cu privire la păcatul neglijării datoriei lor

față de copiii lor; și totuși, cât de tăcute sunt glasurile învățătorilor lui Israel cu privire la aceste subiecte importante! Părinții permit ca defectele din caracterul copiilor lor să treacă fără să le corecteze, până când blestemul lui Dumnezeu va fi atârnat asupra copiilor lor, cât și asupra lor. Asemenea lui Eli, ei nu arată hotărâre în înăbușirea primei apariții a răului.” – *The Signs of the Times*, 8 aprilie 1886.

Miercuri

2 noiembrie

4. DATORIA COPIILOR

a. Ce spune porunca a cincea? Exodul 20:12.

„Părinții sunt îndreptățiți să primească un anumit grad de dragoste și respect care nu se cuvine nici unei alte persoane. Dumnezeu Însuși, care a așezat asupra lor responsabilitatea pentru aceste suflete încredințate lor, a poruncit ca în primii ani de viață, părinții să stea în locul lui Dumnezeu față de copiii lor. Iar acela care respinge autoritatea ce li se cuvine pe drept părinților respinge autoritatea lui Dumnezeu. Porunca a cincea cere copiilor nu numai să ofere respect, supunere și ascultare de părinți, ci și să manifeste dragoste și gingășie, să ușureze grijile lor, să le păzească reputația și să-i sprijine și să-i mângâie la bătrânețe. Ea poruncește și respectul pentru predicatori și conducători și pentru toți ceilalți pe care Dumnezeu i-a delegat cu autoritate.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 308 engl. (cap. 27. „Legea dată lui Israel”)

b. Cum accentuează apostolul Pavel importanța poruncii a cincea? Efeseni 6:1-3; Coloseni 3:20.

„Aceasta, spune apostolul, este prima poruncă însoțită de o făgăduință (Efeseni 6:2). Pentru Israel, care aștepta să intre în curând în Canaan, celui ascultător i se dă făgăduința că va avea o viață lungă în țara aceea bună; dar ea avea o însemnătate mult mai largă, cuprinzând tot Israelul lui Dumnezeu, făgăduind viața veșnică pe pământ atunci când acesta va fi eliberat de blestemul păcatului.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 308 engl. (cap. 27: „Legea dată lui Israel”).

„Copiii, care își dezonoarează părinții și nu ascultă de ei, și nu țin seama de sfatul și instrucțiunile lor, nu pot avea parte de noul pământ. Pământul cel nou și curățit nu va fi un loc pentru fiul sau fiica răsculătoare, neascultătoare și nerecunoscătoare. Dacă nu învață ascultarea și supunerea aici, nu le vor învăța niciodată; pacea celor răscumpărați nu va fi tulburată de copiii

neascultători, obraznici și nesupuși. Nici un călcător al legii nu poate moșteni împărăția cerului. Vor tinerii să citească porunca a cincea a legii rostite de Iehova pe Sinai și scrisă de propriul Său deget pe tablele de piatră? „Cinstește pe tatăl și pe mama ta: ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o va da Domnul Dumnezeu tău.” (Exodul 20:12)” – *Testimonies, vol. 1, pag. 497, 498 engl. (cap. „Către tineri”)*.

- c. De ce este important să ne amintim în mod special de această poruncă în ultimele zile, în timp ce căutăm să stăm împreună cu copiii noștri în picioare ca biruitori? 2 Timotei 3:1, 2.**

Joi

3 noiembrie

5. EXEMPLUL LUI ISAAC

- a. Cum a răspuns Isaac tatălui lui când i s-a spus că urma să fie adus ca jertfă lui Dumnezeu? Genesa 22:9-12.**

„Cu groază și uimire, Isaac a aflat de soarta lui, dar nu a opus nici o rezistență. Putea să scape dacă ar fi ales s-o facă; bătrânul copleșit de durere, epuizat de lupta acelor trei zile teribile nu ar fi putut să se împotrivescă voinței tânărului plin de vigoare. Dar Isaac fusese educat din copilărie la o ascultare binevoitoare și încrezătoare, iar când i-a fost arătat scopul lui Dumnezeu, el s-a supus cu bunăvoință. El avea aceeași credință ca și Avraam și simțea că era onorat să fie chemat să-și dea viața ca jertfă lui Dumnezeu. El încearcă cu gingășie să ușureze durerea tatălui și încurajează mâinile lui înțepenite să lege frânghiile care îl fixau de altar.” – *Patriarhi și profeți, pag. 152 engl. (cap. 13: „Încercarea credinței”)*.

- b. În ce altă chestiune a dat pe față supunere Isaac față de tatăl său? Genesa 24:1-4.**

„În timpurile din vechime, înțelegerile de căsătorie erau, în general, făcute de către părinți și acesta era obiceiul și printre aceia care se închinau lui Dumnezeu. Nimănui nu i se cerea să se căsătorească cu o persoană pe care nu putea s-o iubească; dar în dăruirea sentimentelor lor, tinerii erau îndrumați

de experiența părinților lor temători de Dumnezeu. S-ar fi considerat o dezonoare pentru părinți și chiar o crimă dacă s-ar fi urmat o cale contrară acesteia.

Isaac, încrezându-se în înțelepciunea și afecțiunea tatălui său, a fost mulțumit să-i încredințeze acestuia chestiunea, crezând de asemenea că Dumnezeu Însuși avea să călăuzească în alegerea făcută.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 171 engl. (cap. 15: „Căsătoria lui Isaac”).

Vineri

4 noiembrie

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum descrie Biblia un cămin creștin?
2. Rezumați Proverbele 31:10-31.
3. Cum ar trebui să se poarte părinții față de copiii lor?
4. Explicați diferența dintre metodele de educație adoptate de Avraam și de Eli.
5. Ce cuprinde porunca a cincea?

Dragostea lui Dumnezeu în biserică

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:34, 35).

„Hristos le-a poruncit primilor ucenici să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. În felul acesta ei aveau să dea mărturie lumii că Hristos era în ei, nădejdea slavei.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 547 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”)

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 9-16. (cap. 1: „Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa”).

Duminică

6 noiembrie

1. UMBLÂND ÎN LUMINĂ

a. Ce spune Ioan despre condiția cu care putem avea părtășie unii cu alții? 1 Ioan 1:7.

„Cerul veghează să vadă cum cei care ocupă poziții cu influență își îndeplinesc datoria de administratori. Obligația care zace asupra lor ca administratori este în funcție de întinderea influenței lor. În felul lor de a se purta cu tovarășii lor, ei trebuie să fie asemenea taților – drepti, gingași, și adevărați. Ei ar trebui să fie asemenea lui Hristos în caracter, unindu-se cu frații lor în cele mai strânse legături de unitate și tovarășie.” – *Slujitorii evangheliei*, pag. 439.

„Unii au introdus teste false, și au făcut din ideile și noțiunile lor un criteriu, mărinind chestiuni de mică importanță și făcând din ele teste pentru intrarea în tovarășia creștină, și punând sarcini grele de purtat asupra altora. În felul acesta, a fost introdus spiritul de critică, găsirea de greșeli și disensiuni, lucruri care au vătămat în mare măsură biserica. Iar impresia creată necredincioșilor a fost că adventiștii păzitori ai Sabatului sunt un fel de fanatici și extremiști, și că credința lor deosebită i-a făcut lipsiți de amabilitate, necurtenitori și foarte necreștini în caracter. În felul acesta,

conduita câtorva extremiști au împiedicat influența adevărului de a ajunge la oameni.” – *Evangelizarea*, pag. 134.

b. Care este dovada că umblăm în lumină? 1 Ioan 2:9-11.

Luni

7 noiembrie

2. NU IUBIȚI LUMEA

a. Ce se întâmplă când încercăm să iubim pe Dumnezeu și lumea în același timp? Iacov 4:4; Matei 6:24.

„Creștinii nu sunt în siguranță când aleg societatea acelor care nu au nici o legătură cu Dumnezeu și a căror conduită nu este plăcută Lui. Totuși, mulți prețiși creștini se aventurează pe un teren interzis. Mulți invită la ei acasă rude care sunt mândre, superficiale și neevlavioase; și adesea exemplul și influența acestor vizitatori nereligioși produc o influență durabilă asupra minții copiilor din cămin. Influența exercitată în felul acesta este asemănătoare cu cea ce a urmat asocierii evreilor cu cananiții păgâni.

Dumnezeu îi consideră pe părinți răspunzători de disprețuirea poruncii Lui de a se despărți pe ei și familiile lor de aceste influențe nesfinte. Deși trebuie să trăim în lume, noi nu trebuie să fim ai lumii. Ne este interzis să ne conformăm obiceiurilor, practicilor și modelor ei. Prietenia celor fără Dumnezeu este mai periculoasă decât vrăjmășia lor. Ea induce în eroare și distruge mii care, printr-un exemplu corespunzător și sfânt, ar putea fi conduși să devină copii ai lui Dumnezeu. Mințile tinerilor sunt familiarizate în felul acesta cu lipsa de religione, vanitatea, lipsa de evlavie, mândria și imoralitatea; iar inima, nefiind apărată de harul divin, se strică treptat. Aproape pe nesimțite, tinerii învață să iubească atmosfera stricată care îi înconjoară pe cei neevlavioși. Îngerii răi se adună în jurul lor iar ei își pierd dragostea pentru ceea ce este curat, rafinat și înnobilitor.” – *CBVT*, pag. 89.

b. Care este rezultatul iubirii de lume? 1 Ioan 2:15-17.

„După cum iubitorii de lume subordonează lumii religia, la fel Dumnezeu cere închinătorilor Săi să supună lumea religiei. Lucrurile lumii, care pier odată cu folosirea lor, nu trebuie să dețină primul loc; ele nu sunt moneda de aur a cerului. Dumnezeu nu Și-a pus chipul sau semnătura pe ele.” – *CBNT*, pag. 272.

3. COPIII UNUIA SAU AI ALTUIA**a. Cum definește Ioan calitatea noastră de fii? 1 Ioan 3:10, 11.**

„Vă dau o poruncă nouă,” a spus Hristos, „să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13:34). Ce afirmație minunată; dar, vai, cât de puțin pusă în practică! Din păcate, astăzi lipsește dragostea frățească din biserica lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care mărturisesc că Îl iubesc pe Mântuitorul nu se iubesc unii pe alții. Necredincioșii privesc să vadă dacă credința pretenșilor creștini exercită o influență sfințitoare asupra vieților lor; și ei văd repede defectele din caracter, inconsecvența din acțiune. Creștinii să nu creeze ocazia ca vrăjmașii să arate cu degetul spre ei și să spună: Uitați-vă cum acești oameni, care stau sub steagul lui Hristos, se urăsc unii pe alții. Creștinii sunt cu toții membrii aceleiași familii, toți copiii aceluiași Tată ceresc, cu aceeași speranță binecuvântată de nemurire. Legătura care îi strânge împreună ar trebui să fie foarte strânsă și duioasă.

Dragostea divină face cele mai mișcătoare apeluri la inimă când ne cheamă să dăm pe față aceeași milă duioasă pe care a dat-o pe față Hristos. Numai acela care are dragoste altruistă pentru fratele său are dragoste adevărată față de Dumnezeu. Adevăratul creștin nu va îngădui cu bună știință ca sufletul care se află în primejdie și în nevoie să treacă neavertizat și fără să se fi îngrijit de el. El nu se va ține departe de cel răătăcit, lăsându-l să se afunde mai departe în nefericire și descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satan.

Cei care niciodată nu au experimentat iubirea duioasă și cuceritoare a lui Hristos nu pot conduce pe alții la izvorul vieții. Iubirea Lui în inimă este o putere constrângătoare care-i face pe oameni să-L descopere în vorbire, într-un spirit blând și milos, în înălțarea vieții acelora cu care ei sunt în legătură. Lucrătorii creștini care au succes în strădaniile lor trebuie să-L cunoască pe Hristos și, pentru a-L cunoaște, ei trebuie să cunoască dragostea Sa. În cer, destoinicia lor ca lucrători este măsurată după capacitatea lor de a iubi așa cum a iubit Hristos și de a lucra așa cum a lucrat El.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 550, 551 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

b. Ce se vede când facem o comparație între Cain și Abel? 1 Ioan 3:12; Genesa 4:8-10.

„În toate veacurile, cei răi i-au urât pe cei care erau mai buni decât ei. Viața lui Abel de ascultare și credință de neclintit era o muștrare continuă pentru Cain. [Ioan 3:20 citat]. Cu cât mai strălucitoare este lumina cerească ce se reflectă de la caracterul servirilor credincioși ai lui Dumnezeu, cu atât mai clar sunt descoperite păcatele celor necredincioși, și cu atât mai hotărâte vor fi eforturile lor de a-i nimici pe cei care le tulbură pacea.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 74 engl. (cap. 5: „Cain și Abel puși la încercare”).

4. DE LA MOARTE LA VIAȚĂ

a. Care este dovada că am schimbat direcția în viață? 1 Ioan 3:14-16.

„Dragostea supremă față de Dumnezeu și dragostea altruistă unul față de altul – acesta este cel mai bun dar pe care îl poate revărsa Tatăl nostru ceresc. Această dragoste nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere permanentă. Inima neconsacrată nu o poate crea sau produce. Ea se găsește numai în inima unde domnește Isus. ‘Îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.’ (1 Ioan 4:19). În inima reînnoită de harul divin, dragostea este principiul conducător al acțiunii. Ea schimbă caracterul, guvernează impulsurile, controlează pasiunile și înobilează afecțiunile. Această dragoste, cultivată în inimă, îndulcește viața și revarsă o influență purificatoare asupra tuturor celor din jur.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 551 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

b. Ce acțiuni produce dragostea creștină adevărată? 1 Ioan 3:17, 18; Iacov 2:14-17.

„O, cât de important este ca viața noastră să fie caracterizată de credincioșie în lucrurile mici, ca integritatea adevărată să marcheze toate acțiunile noastre și ca noi să păstrăm în minte gândul că îngerii lui Dumnezeu iau cunoștință de orice faptă! Ceea ce măsurăm altora, aceea ni se va măsura și nouă. Totdeauna să te însoțească o teamă ca nu cumva să te porțoi nedrept, egoist. Prin boală și necazuri, Domnul ne va lua mult mai mult decât obținem prin exploatarea săracilor. Un Dumnezeu drept cântărește toate motivele și acțiunile noastre.” – *Testimonies*, vol. 2, pag. 158 engl.

„Puteți crede tot adevărul; totuși, dacă principiile lui nu sunt aduse în viață, mărturisirea voastră nu vă va mântui. Satan crede și se înfioară. El lucrează. El știe că timpul lui este scurt și a coborât cu mare putere să facă lucrările lui rele în conformitate cu credința lui. Dar poporul pretins al lui Dumnezeu nu-și sprijină credința prin faptele lor. Ei cred în scurtimea timpului, totuși se prind de bunurile acestei lumi cu atâta sete, ca și cum lumea ar mai exista o mie de ani așa cum este acum. Umblarea multora este marcată de egoism...”

Dezbrăcați-vă de egoism și faceți o lucrare conștiințioasă pentru veșnicie. Răscumpărați trecutul și nu reprezentați sfântul adevăr pe care îl mărturisiți unde locuiți acum așa cum l-ați reprezentat unde ați locuit până acum. Lumina voastră să strălucească în așa fel încât alții, văzând faptele voastre bune să fie conduși să-L slăvească pe Tatăl vostru din ceruri. Stați pe platforma înaltă a adevărului veșnic. Orânduți-vă toate tranzacțiile de afaceri în strictă conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.” – *Testimonies*, vol. 2, pag. 161 engl. (cap. „Asuprind pe simbriaș”).

5. CONDIȚII PENTRU RĂSPUNS LA RUGĂCIUNE

a. Care sunt cele două condiții de bază pentru primirea răspunsului la rugăciune? 1 Ioan 3:22-24.

„A ne ruga în numele lui Hristos înseamnă mult. Înseamnă că noi trebuie să acceptăm caracterul Său, să dăm pe față spiritul Său, să facem lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este dată cu o condiție: ‚Dacă Mă iubiți,‘ spune El, ‚veți păzi poruncile Mele.‘ (Ioan 14:15). El îi măntuiește pe oameni nu în păcat, ci din păcat; și cei care Îl iubesc își vor arăta dragostea prin ascultare.

Toată adevărata ascultare vine din inimă. Isus a făcut o lucrare din inimă. Dacă noi consimțim, El Se va identifica în așa măsură cu gândurile și cu țelurile noastre, va lega inima și mintea noastră în așa fel de voința Sa, astfel încât, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre îndemnuri. Voința înnobilită și sfințită își va găsi cea mai mare plăcere în slujirea Lui. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră va fi o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului lui Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva urâcios.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 668 engl. (cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

b. Când și cum putem avea încredere că rugăciunile noastre vor fi ascultate? 1 Ioan 5:14, 15.

„Noi am păcătuit împotriva [lui Dumnezeu] și nu merităm favoarea Lui; totuși El Însuși a pus pe buzele noastre acea rugăciune minunată: ‚Pentru Numele Tău nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi.‘ (Jeremia 14:21). Când venim la El și ne mărturisim nevređnicia și păcatul nostru, El S-a angajat să ne asculte strigătul. Onoarea tronului Său este legată de împlinirea cuvântului Său dat nouă.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 148 engl. (cap. 12: „Cerând pentru a da”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Ce este necesar pentru a avea părtășie cu frații noștri?
2. De ce nu este posibil să iubim pe Dumnezeu și lumea în același timp?
3. Care este dovada că noi suntem copiii lui Dumnezeu?
4. Care este rezultatul iubirii creștine?
5. Menționați condițiile cu care primim răspuns la rugăciunile noastre.

Dragostea lui Dumnezeu în biserică (cont.)

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.” (1 Ioan 4:7).

„Tot ce este făcut din dragoste curată, oricât de mic și de disprețuit ar fi de oameni, este pe deplin roditor; pentru că Dumnezeu privește mai mult la cu câtă dragoste lucrează cineva, decât la cantitatea pe care o face. Dragostea este de la Dumnezeu. Inima neconvertită nu poate naște sau produce această plantă de origine divină, care trăiește și înflorește numai unde domnește Hristos.” – *Slujitorii Evangheliei (1892)*, pag. 312. (engl.)

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pag. 662-680 engl.
(cap. 73: „Să nu vi se tulbure inima”).

Duminică

13 noiembrie

1. VIAȚA VEȘNICĂ DEFINITĂ

a. În rugăciunea Sa de mijlocire, cum definește Hristos viața veșnică? Ioan 17:3.

„Numai prin cunoașterea lui Hristos putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu... A-L cunoaște pe Hristos spre mântuire înseamnă a fi însuflețit de cunoașterea spirituală, a pune în practică cuvintele Sale. Fără aceasta, orice altceva este fără valoare.” – *The Signs of the Times*, 27 ianuarie 1898.

b. Ce dovezi vor arăta că Îl cunoaștem pe Dumnezeu? 1 Ioan 4:7, 8.

„Dragostea curată este simplă în acțiunile ei și este diferită de oricare alt principiu de acțiune. Iubirea influenței și dorința de a fi stimat de alții poate avea ca urmare o viață bine ordonată și, adesea, o conduită fără pată. Respectul de sine ne poate face să evităm orice aparență rea. O inimă egoistă poate face acte generoase, să recunoască adevărul prezent și să dea pe față umilință și afecțiune în exterior, dar motivele sunt înșelătoare și nu sunt curate; acțiunile care izvorăsc dintr-o astfel de inimă pot fi lipsite de savoarea vieții și de roadele adevăratei sfințiri, fiind lipsite de principiile dragostei pure. Dragostea ar trebui nutrită și cultivată; pentru că influența ei este divină.” – *Slujitorii evangheliei (1892)*, pag. 313. (engl.)

2. DRAGOSTEA MANIFESTATĂ

a. La ce ar trebui să ne facă dragostea lui Dumnezeu să ne gândim? 1 Ioan 4:9, 10.

„Dragostea Tatălui nostru cereșc în darul singurului Său Fiu dat lumii, este de ajuns să inspire fiecare suflet, să înmoaie fiecare inimă împietrită și fără dragoste, la căință și delicatețe; și totuși, vor vedea inteligențele cerești în cei pentru care a murit Hristos, insensibilitate față de dragostea Sa, împietrire a inimii și nici un răspuns de recunoștință și afecțiune față de Dătătorul tuturor lucrurilor bune? Vor absorbi lucrurile de mică importanță întreaga putere a ființei și nu i se va da răspuns dragostei lui Dumnezeu?” – *Christian Education*, pag. 96.

b. Cum merge legea lui Dumnezeu mână în mână cu adevărata dragoste? Matei 22:35-40; Romani 13:10.

„Avem credință deplină în versetul care spune: ‚Dumnezeu este dragoste.‘ (1 Ioan 4:8); dar mulți au pervertit în mod rușinos acest cuvânt, și au căzut într-o eroare periculoasă din cauza unei interpretări false a însemnătății lui. Legea cea sfântă a lui Dumnezeu este singurul standard cu care noi putem estima afecțiunea divină. Dacă nu acceptăm legea lui Dumnezeu ca propriul nostru standard, așezăm un standard al nostru. Dumnezeu ne-a dat făgăduințe prețioase ale dragostei Sale, dar nu trebuie să-i atribuim lui Iehova o bunătate care să-L facă să treacă cu vederea vinovăția și nelegiuirea.” – *Selected Messages*, vol. 1, pag. 311.

c. Întrucât Dumnezeu a manifestat o dragoste atât de mare față de noi, cum ar trebui să ne purtăm față de aproapele nostru? 1 Ioan 4:11. Prin ce va vedea lumea că Dumnezeu locuiește în noi? 1 Ioan 4:12.

d. De ce ar trebui să ne dăm seama când încercăm să dezvoltăm această dragoste în inima noastră? Ieremia 17:9.

„Dumnezeu ia în considerare mai mult cu câtă dragoste lucrăm, decât cantitatea pe care o facem. Dragostea este un atribut cereșc. Inima firească nu o poate crea. Această plantă cerească înflorește numai acolo unde Hristos domnește în mod suprem. Acolo unde există dragoste, este și putere și adevăr în viață. Dragostea face bine și nimic altceva decât bine. Cei care au dragoste aduc roadă spre sfințire și la sfârșit, viață veșnică.” – *The Youth Instructor*, 13 ianuarie 1898.

3. DRAGOSTEA FĂRĂ TEAMĂ

a. Care sunt caracteristicile dragostei desăvârșite? 1 Ioan 4:17, 18.

„Sunt mulți care doresc să-L iubească pe Dumnezeu și să-I slujească, dar atunci când vine nenorocirea asupra lor, ei nu văd dragostea lui Dumnezeu în ea, ci mâna vrăjmașului. Ei se plâng și murmură și se jelesc; dar nu acesta este rodul dragostei față de Dumnezeu în suflet. Dacă avem dragoste desăvârșită, știm că Dumnezeu nu caută să ne rănească, ci că, în mijlocul încercărilor, necazurilor și durerilor, El caută să ne desăvârșească și să ne încerce calitatea credinței. Când încetăm să ne mai îngrijorăm cu privire la viitor și începem să credem că Dumnezeu ne iubește și vrea să ne facă bine, ne vom încrede în El așa cum un copil se încrede în părintele iubitor. Atunci necazurile și suferințele noastre vor dispărea, iar voința noastră va fi înghițită de voința lui Dumnezeu.”
– *The Youth Instructor*, 6 ianuarie 1898.

b. Cum ar trebui să ne purtăm cu cei care cad în păcat? Matei 18:14-17.

„Când este vorba de a proceda cu membrii rătăciți ai bisericii, poporul lui Dumnezeu ar trebui să urmeze cu atenție instrucțiunea dată de Mântuitorul în capitolul 18 din Matei.

Ființele omenești sunt proprietatea lui Hristos, cumpărate de El cu un preț infinit, legate de El cu o dragoste pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față de ele. Atunci, cât de atenți ar trebui să fim în relațiile noastre unii cu alții! Oamenii nu au dreptul să bănuiască de rău pe ceilalți. Membrii bisericii nu au dreptul să-și urmeze impulsurile și înclinațiile când este vorba de membrii care au greșit. Ei nici măcar nu ar trebui să-și exprime prejudecățile cu privire la cel greșit pentru că, în felul acesta, ei pun în mintea altora aluatul răului. Rapoartele nefavorabile despre un frate sau o soră din biserică sunt comunicate de la unul la altul între membrii bisericii. Se fac greșeli și se face nedreptate din cauza nedorinței cuiva de a urma îndrumările date de Domnul Isus.” – *Testimonies*, vol. 7, pag. 260 engl.

„Dragostea divină face cele mai duioase apeluri la inimă când ne îndeamnă să dăm pe față aceeași milă gingașă ca cea manifestată de Hristos. Numai acela care are dragoste altruistă față de fratele său, are dragoste adevărată față de Dumnezeu. Adevăratul creștin nu va îngădui cu bună știință ca sufletul care se află în primejdie și nevoie să treacă neavertizat și fără să se fi îngrijit de el. El nu va sta departe de cel rătăcit, lăsându-l să se afunde în nefericire și descurajare sau să cadă pe câmpul de luptă al lui Satan.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 550 engl. (cap. 54: „Un martor credincios”).

4. DOI DATORNICI**a. Cum a răspuns Hristos la întrebarea lui Petru cu privire la iertare? Matei 18:21, 22.**

„Rabinii au limitat iertarea la trei greșeli. Petru, îndeplinind, după părerea lui, învățătura lui Hristos, s-a gândit să o extindă la șapte, numărul însemnând perfecțiune. Dar Hristos a învățat că niciodată nu ar trebui să obosim în a ierta.” – *Parabolele Domnului Hristos, pag. 243 engl.*

b. Ce parabolă a prezentat Hristos pentru a clarifica chestiunea iertării? Matei 18:23-34.

„Iertarea oferită de rege reprezintă iertarea divină a tuturor păcatelor. Hristos este reprezentat de rege care, mișcat de milă, a iertat datoria servului său. Omul era sub condamnarea legii călcate. El nu se putea mântui singur și, din acest motiv, Hristos a venit în lume, a îmbrăcat divinitatea Sa cu umanitatea și Și-a dat viața, cel drept pentru cel nedrept. El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și oricărui suflet El îi oferă fără plată iertarea cumpărată cu sânge. „La Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare.” (Psalmii 130:7).” – *Parabolele Domnului Hristos, pag. 244, 245 engl.*

c. Întrucât am primit iertarea de la Domnul, cum ar trebui să ne purtăm cu ceilalți păcătoși? Matei 18:32, 33.

„În parabolă, când datornicul s-a rugat pentru o amânare cu promisiunea: „Mai îngăduiește-mi și-ți voi plăti tot”, (Matei 18:26), sentința a fost retrasă. Întreaga datorie a fost anulată. Iar lui i s-a dat imediat ocazia să urmeze exemplul maestrului lui care îl iertase. Plecând, el s-a întâlnit cu un alt servitor care îi datora o sumă mică. El fusese iertat de zece mii de talanți; datornicul îi datora zece bănuți. Dar cel care a fost tratat cu atâta milă, s-a purtat cu tovarășul lui de slujbă într-un mod cu totul diferit. Datornicul lui a făcut un apel asemănător cu cel pe care el îl făcuse regelui, dar fără un rezultat asemănător. El, care fusese iertat cu atât de puțin timp în urmă, nu era milos sau compătimitor. El nu a arătat aceeași milă față de tovarășul lui ca cea arătată față de el. Nu a dat ascultare rugăminții de a mai aștepta. Servitorul nerecunoscător nu avea în minte decât suma aceea mică. El a cerut tot ceea ce credea că i se cuvine, și a aplicat o sentință asemănătoare cu cea care tocmai a fost anulată în dreptul lui.” – *Parabolele Domnului Hristos, pag. 245 engl. (cap. 19: „Măsura iertării”).*

5. BIRUIND NERECUNOȘȚINȚA

a. Ce avertizare ne este dată când suntem ispitiți să acționăm asemenea datornicului neiertător? Coloseni 3:13.

„Sunt mulți care speră să merite favoarea lui Dumnezeu prin propriile lor fapte. Ei nu-și dau seama de neputința lor. Ei nu primesc harul lui Dumnezeu ca un dar fără plată, ci încearcă să construiască o îndreptățire de sine. Inimile lor nu sunt sfâșiate, nici umilite din cauza păcatului, și sunt exigenți și neiertători față de alții. Propriile lor păcate împotriva lui Dumnezeu, comparate cu păcatele fratelui lor împotriva lor, sunt ca zece mii de talanți la o sută de bani – aproape un milion la unu; cu toate acestea ei îndrăznesc să fie neiertători.” – *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 245-247 engl. (cap. 19: „Măsura iertării”).

b. Dacă suntem neiertători, cum ne va trata Dumnezeu? Matei 18:35; 6:14, 15.

„Isus învață că putem primi iertarea de la Dumnezeu numai dacă îi iertăm pe alții. Dragostea lui Dumnezeu ne atrage la Sine și această dragoste nu poate să ne atingă inima fără să dea naștere la dragoste pentru frații noștri.

La sfârșitul rugăciunii domnești, Isus a adăugat: „Dacă ierțați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6:14, 15). Cel care este neiertător taie tocmai singurul canal prin care poate primi milă de la Dumnezeu. Să nu credem că, dacă cei care ne-au rănit nu-și mărturisesc greșeala, suntem îndreptățiți să reținem de la ei iertarea noastră. Partea lor este, fără îndoială, să-și umilească inimile prin pocăință și mărturisire; dar noi trebuie să avem un spirit de milă față de cei care au greșit față de noi, fie că își mărturisesc greșelile sau nu. Oricât de grav ne-au rănit, noi nu trebuie să ne cultivăm durerea sau să ne compătımim; ci, așa cum sperăm să fim ierțați de păcatele noastre împotriva lui Dumnezeu, la fel să iertăm pe toți cei care ne-au făcut rău.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 113, 114 engl. (cap. 6: „Rugăciunea Domnului”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum definește Hristos viața veșnică?
2. Care este dovada principală că noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu?
3. Când Îl iubim pe Dumnezeu, cum ne purtăm cu cei rătăciți?
4. Explicați parabola celor doi datornici.
5. Putem să iertăm fără să fim ierțați?

Dragostea lui Dumnezeu în biserică – Ospitalitatea

„Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.” (1 Petru 4:9).

„Biblia pune mare accent pe ospitalitate. Ea nu numai că impune ospitalitatea ca pe o datorie, ci prezintă multe tablouri frumoase ale practicării acestei calități și binecuvântările pe care le aduce după sine.” – *Testimonies*, vol. 6, pag. 341 engl. (cap. „Cultivarea ospitalității”).

Recomandare pentru studiu: *Christian Service*, pag. 191-193.

Duminică

20 noiembrie

1. PRIMIREA STRĂINILOR

a. **Ce binecuvântare menționează Pavel cu privire la ospitalitate? Evrei 13:2.**

„[Evrei 13:2 citat] Aceste cuvinte nu și-au pierdut deloc din tărie de-a lungul timpului. Tatăl nostru ceresc continuă încă să așeze pe calea copiilor Săi ocazii care sunt binecuvântări mascate; iar cei care folosesc aceste ocazii găsesc o mare bucurie. „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.” (Isaia 58:10, 11)” – *Profeți și regi*, pag. 132 engl. (cap. 32: „Glasul unei muștrări aspre”).

b. **Cum altfel promovează Scriptura ospitalitatea? Matei 7:12; Romani 13:9.**

„Toate faptele de nedreptate care tind să scurteze viața; spiritul urii și al răzbunării, sau îngăduința oricărei patimi care duce la fapte dăunătoare față de alții sau care ne fac să dorim să-i vătămăm („pentru că oricine urăște pe fratele său este un ucigaș”); **o neglijare egoistă de a purta de grijă de cel în nevoie sau suferind**; îngăduința de sine sau lipsirea de un lucru necesar sau munca excesivă care tinde să vatăme sănătatea – toate acestea sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică – călcări ale poruncii a șasea.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 308. (cap. 27: „Legea dată lui Israel”).

2. AVRAAM ȘI LOT

a. Cum a primit Avraam acasă la el „trei bărbați” care erau străini? Genesa 18:2-8. Cine se afla printre ei? Genesa 18:1.

„Hristos a fost Acela care a vorbit cu Avraam sub stejarii lui Mamre.” – *Hristos lumina lumii, pag. 290, 291 engl. (cap. 30: „Alegerea celor doisprezece”)*.

„Îngerii s-au arătat ca oameni bărbaților lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit, ca și cum ar fi fost oboșiți, sub stejari la amiază. Ei au primit ospitalitatea căminelor oamenilor.” – *Marea luptă, pag. 631 engl. (cap. 39: „În timpul strămtorării”)*.

b. Ce experiență unică a avut Lot cu „doi bărbați”? Genesa 19:2-11. Cine erau acești „bărbați”? Genesa 19:1.

„În amurg, doi străini s-au apropiat de poarta cetății. Păreau că sunt niște călători care intrau ca să rămână peste noapte. Nimeni nu putea vedea în acei drumeți umili pe vestitorii puternici ai judecății divine, și nici nu visa acea mulțime imorală și fără griji că, prin felul lor de purtare față de acești soli cerești în acea noapte avea să ajungă apogeul vinovăției care osândește cetatea lor mândră. Dar a fost un bărbat care a manifestat o atenție amabilă față de străini și i-a invitat la el acasă. Lot nu le cunoștea adevărata lor natură, dar politețea și ospitalitatea erau o obișnuință a lui; ele făceau parte din religia lui – lecții pe care le învățase din exemplul lui Avraam. Dacă nu ar fi cultivat un spirit de curtoazie, poate că ar fi fost lăsat să piară cu restul Sodomei. Multe cămine, prin faptul că își închid ușa în fața străinului, închid pe solul lui Dumnezeu, care ar fi adus binecuvântare și speranță și pace.” – *Patriarhi și profeți, pag. 158 engl.*

c. Cum ni se aplică nouă, astăzi, această experiență a patriarhilor?

„Privilegiul oferit lui Avraam și lui Lot nu ne este refuzat nici nouă. Dând pe față ospitalitate față de copiii lui Dumnezeu, și noi îi putem primi pe îngerii Săi în locuințele noastre. Chiar în zilele noastre, îngerii sub formă omenească intră în casele oamenilor și sunt primiți de ei. Și creștinii care trăiesc în lumina feței lui Dumnezeu sunt întotdeauna însoțiți de îngeri nevăzuți iar aceste ființe sfinte lasă în urma lor o binecuvântare în căminele noastre.” – *Testimonies, vol. 6, pag. 342 engl. (cap. „Cultivarea ospitalității”)*.

3. IOSIF ȘI FARAON

a. Cum i-a primit Iosif pe frații lui în ciuda cruzimii lor din trecut față de el? **Genesa 45:1-5.**

„[Iosif] văzuse în frații lui roadele adevăratei pocăințe. Când a auzit oferta nobilă a lui Iuda, a dat ordine să se retragă toți oamenii în afară de ei; apoi, plângând tare, strigă: ‚Eu sunt Iosif; tatăl meu mai trăiește?’

Frații lui au rămas nemișcați, paralizați de frică și uimire. Conducătorul Egiptului, fratele lor Iosif pe care ei îl invidiaseră și l-ar fi omorât și l-au vândut în cele din urmă ca rob! Toată purtarea lor rea față de el a trecut prin fața lor. Și-au amintit cum îi disprețuiseră visurile și lucraseră ca să împiedice împlinirea lor. Ei și-au făcut partea în împlinirea acestor vise; iar acum, că se aflau cu totul în mâinile lui, el avea să răzbune fără îndoială răul pe care îl suferise.

Văzând tulburarea lor, el a spus cu amabilitate: ‚Veniți mai aproape, vă rog;’ și, pe când se apropiau, a continuat: ‚Sunt Iosif, fratele vostru, pe care l-ați vândut în Egipt. Acum nu vă întristați și nu fiți măhnâți că m-ați vândut; căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră’. Simțind că ei suferiseră deja destul pentru cruzimea lor față de el, el a căutat cu noblețe să le alunge frica și să liniștească amărăciunea reproșurilor pe care și le făceau...

Vestea despre ce avusese loc a fost adusă imediat regelui care, dornic să-și arate recunoștința față de Iosif, a întărit invitația guvernatorului făcută familiei lui, spunând: ‚Tot ce este mai bun în țara Egiptului va fi pentru voi.’ (Genesa 45:20). Frații au fost trimiși încărcăți cu provizii și trăsuri și tot ce era nevoie pentru mutarea tuturor familiilor și servitorilor lor în Egipt.” – *Patriarhi și profeți, pag. 230, 231 engl. (cap. 21: „Iosif și frații săi”)*.

b. Cum s-a purtat Faraon cu Iacov și familia lui la sosirea lor în Egipt? **Genesa 45:16-20; 47:5-7. Cum a fost răsplătit Faraon?**

„Iosif l-a adus și pe tatăl lui să fie prezentat regelui. Patriarhului îi erau străine curțile regale, dar, în mijlocul scenelor sublime ale naturii, el comunicase cu un Monarh mai puternic; iar acum, conștient de superioritatea lui, își ridică mâinile și-l binecuvântă pe Faraon.” – *Patriarhi și profeți, pag. 233 engl. (cap. 21: „Iosif și frații săi”)*.

4. RAHAV**a. Cine a fost Rahav și ce amabilitate a arătat ea iscoadelor lui Israel? Iosua 2:1-7.**

„La oarecare depărtare dincolo de râu, în dreptul locului unde era tabăra israeliților, se afla cetatea Ierihonului mare și puternic întărită. De fapt, cetatea aceasta era cheia întregului ținut și stătea ca o piedică grozavă în calea izbânzii lui Israel. De aceea, Iosua trimise doi tineri ca iscoade pentru a cerceta cetatea și a se asigura într-o măsură oarecare cu privire la numărul locuitorilor, resursele lor și trăinicia fortificațiilor. Locuitorii cetății, înspăimântați și neîncrezători, vegheau fără răgaz, iar iscoadele se aflau în mare primejdie. Dar ei au fost găzduiți, cu riscul vieții, de Rahav, o femeie din Ierihon. Ca răsplată pentru bunătatea ei, i-au promis să o apere când vor lua cetatea.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 482, 483. (cap. 44: „Trecerea Iordanului”).

b. Cum a fost răsplătită credința lui Rahav? Iosua 2:8-13; 6:25; Evrei 11:31.

„Judecățile lui Dumnezeu au fost stârnite împotriva Ierihonului. Era o fortăreață. Dar Căpitanul oștirii Domnului Însuși venise din cer să conducă armatele cerului într-un atac împotriva cetății. Îngerii lui Dumnezeu au apucat zidurile masive și le-au trântit la pământ. Dumnezeu a spus că cetatea Ierihonului va fi blestemată și că toți vor pieri cu excepția lui Rahav și a casei ei. Ei aveau să fie salvați datorită favorii pe care Rahav a arătat-o față de solii Domnului.” – *Testimonies*, vol. 3, pag. 264 engl. (cap. „Biserica laodiceană”).

„Toți locuitorii cetății cu toate ființele din ea, bărbați și femei, copii și bătrâni, până la boi, oi și măgari’ (Iosua 6:21), au fost trecuți prin ascuțișul săbiei. Numai credincioasa Rahav cu casa ei au fost cruțați, ca împlinire la făgăduința iscoadelor. Cetatea a fost arsă.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 491. (cap. 44: „Trecerea Iordanului”).

„Prin învățătura serviciului de jertfe, Hristos trebuia să fie ridicat înaintea popoarelor și toți cei care priveau la El aveau să trăiască. Toți cei care, asemenea lui Rahav canaanita și Rut moabita, s-au întors de la idolatrie la închinarea înaintea adevăratului Dumnezeu trebuiau să se unească cu poporul Său ales.” – *Profeți și regi*, pag. 19. (Introducere – *Via Domnului*)

5. IOV – ȘI NOI

- a. Cum i-a tratat Iov pe săraci și străini și cum a fost răsplătită credința lui? Iov 29:12-16; 31:32; 42:10-17.
- b. De ce se cere ospitalitate chiar și de la cei care nu sunt bogați în mod special în bunurile acestei lumi? Deuteronom 26:12, 13.

„[Deuteronom 14:23, 29; 16:11-14 citat] Totuși, fiecare al treilea an, această a doua zecime era folosită acasă pentru întreținerea levitului și a săracului, după cum a spus Moise: ‚Și ei să mănânce și să se sature în cetățile tale.‘ (capitolul 26:12). Această zecime avea să fie un fond folosit pentru acte de caritate și ospitalitate.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 530 engl. (cap. 51: „Purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru cei săraci”).

„’Iubirea de ospitalitate’ este una dintre caracteristicile amintite de Duhul Sfânt ca deosebind pe cel ce urmează să poarte răspunderi în comunitate. Iar întregii biserici i se dă porunca: ‚Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare dintre voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.‘ (1 Petru 4:9, 10).

Aceste îndemnuri au fost neglijate în mod uimitor. Chiar și printre cei care mărturisesc că sunt creștini, adevărata ospitalitate este puțin practică. În poporul nostru, ocazia de a da dovadă de ospitalitate nu este privită așa cum ar trebui, ca un privilegiu și o binecuvântare. Există prea puțină sociabilitate, prea puțină dispoziție de a face loc pentru încă doi sau trei la masa familiei, fără jenă sau paradă. Unii spun că ‚deranjul este prea mare‘. Nu ar fi dacă ați spune: ‚Nu am făcut pregătiri speciale, dar sunteți binevenit la ceea ce avem.‘ Musafirul neașteptat apreciază mult mai mult invitația decât cea mai elaborată pregătire.” – *Testimonies*, vol. 6, pag. 342, 343 engl. (cap. „Cultivarea ospitalității”)

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum ați defini ospitalitatea?
2. Menționați două exemple de ospitalitate din Vechiul Testament.
3. Explicați experiența lui Iosif cu frații lui.
4. Cine au fost singurii supraviețuitori ai Ierihonului și de ce?
5. Rezumați experiența lui Iov în lucrarea de binefacere și explicați cum mulți alții pot imita exemplul lui.

Sabat 3 decembrie 2005

**Darul
Sabatului Întâi
pentru sediul
Misiunii Vanuatu**

Vanuatu se află în regiunea Pacific la trei sferturi distanță din Hawaii spre Australia. Populația de doar peste 200.000 de locuitori trăiește într-un lanț în formă de Y de patru insule principale și 80 de insule mai mici. Câteva dintre insule nu sunt locuite permanent; în țară sunt mai mulți vulcani activi.

Cunoscute în trecut ca Noile Ibride, insulele au fost colonizate atât de francezi, cât și de britanici. Influența acestor coloniști timpurii este puternică în țară și astăzi încât creștinismul este grupul religios dominant. Independența a fost câștigată în 1980.

Solia reformei a ajuns în aceste insule în ultima parte a secolului trecut prin vizitatorii din Australia. Prin harul lui Dumnezeu, poporul acestor insule a primit vestea bună a mântuirii și solia este bine întărită aici. Misiunea Vanuatu face parte din Uniunea Austral-Asiană.

Acum este nevoie să se înființeze un sediu permanent al misiunii pentru a servi ca far central nu numai pentru aceste insule, dar și pentru mulți turiști din întreaga lume care vizitează Vanuatu în fiecare an. Darul dumneavoastră va fi folosit la construirea unei capele principale și a sediului din Vanuatu.

Frații și surorile voastre

din Uniunea Austral-Asiană

Dragostea lui Dumnezeu în biserică – Ospitalitatea (cont.)

**„Ajutați pe sfinți când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți.”
(Romani 12:13).**

„Lucrarea noastră în această lume este de a trăi pentru binele altora, pentru a fi ospitalieri; și adesea se pare că numai cu un oarecare deranj se poate să îngrijim de cei care într-adevăr au nevoie de grija noastră și de binefacerea tovarășiei noastre și a căminului nostru.” – *Testimonies, vol. 2, pag. 645 engl. (cap. „Cauza în Vermont”)*.

Recomandare pentru studiu: *Hristos lumina lumii*, pag. 524-536. (cap. 58: „Lazăre, vino afară”). - *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 376-389. (cap. 27: „Cine este aproapele meu?”).

Duminică

27 noiembrie

1. FAMILIA DIN BETANIA

a. Când era obosit de lucrare, unde găsea Isus adesea odihnă? Luca 10:38-42.

„În casa lui Lazăr, Isus găsisese adesea odihnă. Mântuitorul nu avea un cămin al Lui; El depindea de ospitalitatea prietenilor și ucenicilor Săi și, de multe ori, când era epuizat și tânjea după tovarășie, era recunoscător să se retragă în această casă plină de pace, departe de bănuiala și gelozia fariseilor. Aici era binevenit și găsea o prietenie curată și sfântă. Aici putea vorbi simplu și liber, știind că cuvintele Sale aveau să fie înțelese și prețuite.” – *Hristos lumina lumii, pag. 524 engl. (cap. 58: „Lazăre, vino afară”)*.

b. Cum a beneficiat Lazăr de cea mai mare minune a lui Isus? Ioan 11:1-5; 38-44.

„Cea mai mare minune a lui Hristos a fost făcută pentru Lazăr. Mântuitorul i-a binecuvântat pe toți aceia care l-au căutat ajutorul; El iubește întreaga familie omenească, dar de unii este legat cu legături de prietenie deosebită, gingașă. Inima Lui era împletită într-o legătură strânsă de afecțiune cu familia din Betania, și pentru unul din ei s-a făcut cea mai minunată lucrare a Sa.” – *Hristos lumina lumii, pag. 524 engl. (cap. 58: „Lazăre, vino afară”)*.

2. LIDIA**a. După ce a primit adevărul, cum și-a pus Lidia casa în serviciul Domnului? Faptele Apostolilor 16:14, 15.**

„Dumnezeu a deschis urechile Lidiei, așa încât a dat ascultare cuvintelor lui Pavel. A-i spune tot ce a zis Dumnezeu și tot ce era nevoie ca Lidia să primească – acesta era rolul lui Pavel în convertirea ei; iar apoi, Dumnezeu oricărui har Și-a manifestat puterea, conducând sufletul pe calea cea dreaptă.” – *CBNT, pag. 123.*

b. După ce au suferit o cruntă persecuție, unde au găsit Pavel și Sila alinare? Faptele Apostolilor 16:40.

„Acționând conform instrucțiunii date de Hristos, apostolii nu se duceau unde prezența lor nu era dorită. „Ei au ieșit din temniță și au intrat în casa Lidiei; și după ce au văzut și mângâiat pe frați, au plecat.” (Faptele Apostolilor 16:40)” – *Istoria faptelor apostolilor, pag. 218 engl. (cap. 21: „În ținuturile mai depărtate”).*

c. Lidia i-a primit cu căldură pe apostoli. Pe cine altcineva ar trebui să primim ca moștenire a lui Dumnezeu care are nevoie de adăpost? 1 Timotei 4:12 (p.p.); Iuda 21-23.

„Căminele noastre ar trebui să fie un loc de adăpost pentru tinerii ispititi. Sunt mulți cei care se află la răscruce de drumuri. Fiecare influență, fiecare impresie hotărâște alegerea care modelează destinul lor atât aici, cât și în veșnicie. Răul le face invitații. Lucrurile lui sunt făcute să pară luminoase și atrăgătoare. Orice nou venit este bine primit. Pretutindeni în jurul nostru sunt tineri fără un cămin, și mulți ale căror cămine nu au nici o putere de ridicare și ajutorare, iar tinerii alunecă înspre rău. Ei se prăbușesc în ruină chiar la umbra propriilor noastre uși.

Acești tineri au nevoie de o mână întinsă către ei cu compasiune. Cuvinte amabile rostite simplu, mici atenții revărsate simplu vor mătura norii ispititelor care se adună deasupra sufletului. Adevărata exprimare a compasiunii cerești are puterea de a deschide ușa inimii care are nevoie de mireasma cuvintelor asemenea celor ale lui Hristos și de atingerea delicată a spiritului dragostei lui Hristos. Dacă am vrea să arătăm interes față de tineri, dacă îi invităm în casele noastre și îi înconjurăm cu influențe înviorătoare și de ajutor, mulți dintre ei își vor întoarce bucuroși pașii pe calea ce duce în sus.” – *Marele Medic, pag. 303.*

3. BARBARI EXEMPLARI

a. Fiind persecutat de proprii lui concetățeni, unde a găsit Pavel ospitalitate? Faptele Apostolilor 28:1, 2, 7.

„Echipajul corabiei naufragiate a fost primit cu amabilitate de barbarii de pe Malta... Pavel a fost printre cei care au slujit activ la mângâierea celorlalți.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 445 engl. (cap. 42: „Călătoria și naufragiul”).

b. Cum au fost binecuvântați vizitatorii de pe Malta de șederea lui Pavel acolo? Faptele Apostolilor 28:8-10.

„În timpul celor trei luni în care cei de pe corabie au stat pe Malta, Pavel și cei care lucrau cu el au folosit multe ocazii de a predica evanghelia. Domnul a lucrat într-un mod remarcabil prin ei. De dragul lui Pavel, toți cei de pe corabie au fost tratați cu mare bunătate; au fost îndeplinite toate nevoile lor și, la plecarea lor de pe Malta, li s-a dat tot ce aveau nevoie pentru călătorie.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 446 engl. (cap. 42: „Călătoria și naufragiul”).

c. Cât de necesară este ospitalitatea pentru răspândirea evangheliei? Luca 14:12-14.

„Momentele noastre de destindere socială nu ar trebui să fie guvernate de ceea ce dictează obiceiul lumesc, ci de Spiritul lui Hristos și învățătura cuvântului Său... Cât de mult ar putea o astfel de primire să înveselească și să încurajeze pe sora medicală misionară sau pe profesor, pe mama împovărată de griji și muncitoare, sau pe cel slab și vârstnic, atât de adesea fără casă și care se luptă cu sărăcia și multe descurajări... ”

Aceștia sunt musafiri a căror primire nu te va împovăra mult. Nu va fi nevoie de pregătiri complicate sau costisitoare pentru ei. Nu va fi nevoie de nici un efort pentru etalare. Căldura unei primiri plăcute, un loc lângă gura sobei și la masa ta, privilegiul de a împărtăși binecuvântarea rugăciunii tale vor fi pentru mulți dintre aceștia ca o licărire a cerului.

Compașiunea noastră ar trebui să depășească granițele eului și limita pereților familiei. Există ocazii prețioase pentru cei care doresc să facă din căminele lor o binecuvântare pentru ceilalți. Influența socială este o putere minunată. O putem folosi, dacă dorim, ca mijloc pentru ajutorarea celor din jurul nostru.” – *Marele Medic*, pag. 301, 303.

4. BUNUL SAMARITAN

a. Cum a răspuns Isus la întrebarea unui învățător al legii cu privire la moștenirea vieții veșnice? Luca 10:25-28.

„Învățătorul nu era mulțumit de poziția și faptele fariseilor. El studiasc Scripturile cu dorința de a le înțelege adevărata însemnătate. Îl interesase foarte mult această chestiune și a întrebat sincer: „Ce să fac?” În răspunsul său cu privire la cerințele legii, el a trecut dincolo de toate preceptele ceremoniale și rituale. Acestora nu le recunoștea nici o valoare, ci a prezentat cele două mari principii de care depindea toată Legea și profeții. Aprobând acest răspuns, Mântuitorul S-a așezat pe un teren mai avantajos față de rabini. Ei nu puteau să-L acuze pentru faptul că a aprobat ceea ce fusese susținut de un prezentator al legii.

„Fă aceasta și vei trăi,” a spus Hristos (Luca 10:28). În învățătura Sa, Hristos a prezentat întotdeauna legea ca pe o unitate divină, arătând că este imposibil să ții un precept și să calci un altul; pentru că toate sunt străbătute de același principiu. Destinul omului va fi determinat de ascultarea de întreaga lege.” – *Parabolele Domnului Hristos, pag. 377, 378 engl. (cap. 27: „Cine este aproapele meu?”)*.

b. Care a fost următoarea întrebare adresată de învățătorul legii lui Isus și ce răspuns a primit acesta? Luca 10:29-37.

„Învățătorul legii știa că nu păzise nici primele patru, nici ultimele șase porunci. El era osândit de cuvintele cercetătoare ale lui Hristos dar, în loc de a-și mărturisi păcatul, el a încercat să-l scuze. În loc de a recunoaște adevărul, a căutat să arate cât de greu este să împlinești porunca. În felul acesta, el spera să evite convingerea și să se îndreptățească în fața oamenilor. Cuvintele Mântuitorului arătasera că această întrebare era în zadar, întrucât el singur putea să-i dea răspuns. Totuși, el a mai pus o întrebare: „Cine este aproapele meu?”

Hristos refuză din nou să se angajeze în controversă. El răspunde la întrebare povestind o întâmplare, care era proaspătă în mintea ascultătorilor Săi...

Atât preotul, cât și levitul mărturiseau că sunt evlavioși, dar samaritanul a arătat că este cu adevărat convertit. Pentru el nu era mai plăcut să facă acea lucrare decât era pentru preot sau levit, dar, în spirit și fapte, el a dovedit că era în armonie cu Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos, pag. 378-380 engl. (cap. 27: „Cine este aproapele meu?”)*.

5. HRISTOS, BUNUL SAMARITEAN

a. În ce sens ilustrează întâmplarea cu bunul samaritean lucrarea lui Hristos pe pământ? Faptele Apostolilor 10:38.

„În întâmplarea cu bunul samaritean, Isus a oferit o imagine a Lui Însuși și a misiunii Sale. Omul fusese înșelat, rănit și ruinat de către Satan și lăsat să piară; dar Mântuitorul avusese milă de starea noastră neajutorată. El Și-a părăsit slava ca să vină să ne salveze. El ne-a găsit gata de moarte, și a preluat cazul nostru. El ne-a vindecat rănilile. Ne-a acoperit cu haina neprihănirii Sale, a deschis pentru noi un refugiu de siguranță și a luat toate măsurile pentru noi prin prețul plătit de El.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 503, 504 engl. (cap. 54: „Samariteanul milos”).

b. Cum se vor purta adevărații urmași ai lui Hristos cu cei care au nevoie de ajutor? Galateni 6:1, 2.

„Păcatul este cel mai mare dintre toate relele, și este de datoria noastră să avem milă și să-i ajutăm pe păcătoși. Sunt mulți care greșesc și își simt rușinea și nebunia. Ei flămânez după cuvinte de încurajare. Ei privesc la greșelile și la rătăcirile lor până când ajung aproape la disperare. Aceste suflete nu trebuie neglijate. Dacă suntem creștini, nu vom trece pe partea cealaltă, ținându-ne cât mai departe posibil tocmai de cei care au cea mai mare nevoie de ajutor. Când vedem ființe omenești în suferință, fie din cauza bolilor, fie din cauza păcatului, să nu spunem niciodată: „Aceasta nu mă privește!”

[Galateni 6:1 citat] Prin credință și rugăciune, împingeți înapoi puterea vrăjmașului. Rostiți cuvinte de credință și curaj care să fie ca un balsam vindecător pentru cei răniți și zdrobiți. Mulți, foarte mulți au slăbit și și-au pierdut curajul în marea lupă a vieții, când un cuvânt de amabilă îmbărbătare i-ar fi întărit să biruiască. Niciodată să nu trecem pe lângă un suflet în suferință fără să căutăm să-i dăm mângâierea cu care suntem mângâiați de Dumnezeu.” – *Hristos lumina lumii*, pag. 504, 505 engl. (cap. 54: „Samariteanul milos”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cine a fost Lidia?
2. În parabola bunului samaritean, cum au acționat preotul și levitul?
3. Cum s-a purtat bunul samaritean cu străinul rănit?
4. Pe cine reprezintă bunul samaritean și prin ce mijloace practice putem urma exemplul Său?

Cel mai mare dar

„Umblați dar după darurile cele mai bune, și vă voi arăta o cale nespus de bună.” (1 Corinteni 12:31).

„Adevărata dragoste pentru Dumnezeu aduce cu ea încredere adevărată, reverențioasă. Iar cel ce-L iubește pe Dumnezeu îl va iubi și pe fratele lui.” – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, pag. 213.

Recomandare pentru studiu: *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 309-312 engl. (cap. 30: „Chemarea la o treaptă mai înaltă”).
Testimonies, vol. 2, pag. 411-418 engl. (cap. „Jubire adevărată în cămin”)

Duminică

4 decembrie

1. DARURI FĂRĂ DRAGOSTE

- a. Care este valoarea diferitelor daruri fără dragoste? 1 Corinteni 13:1-3. _____
- b. Care este prima însușire a adevăratei dragoste? 1 Corinteni 13:4. _____

„Creștinul care dă pe față răbdare și voioșie în lipsuri și suferință, care întâmpină chiar moartea cu pacea și liniștea unei credințe neșovăielnice, poate săvârși pentru evanghelie mai mult decât ar fi putut săvârși printr-o viață lungă de lucrare credincioasă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 465 engl. (cap. 44: „Casa cezarului”).

- c. Ce face amabilitatea când este asociată cu adevărata dragoste? Efeseni 4:32.

„Dragostea ar trebui descoperită în acțiune. Ea ar trebui să curgă în toate relațiile din familie, și să fie arătată prin amabilitate atentă, curtoazie gingașă și altruistă. Din punct de vedere lumesc, banii înseamnă putere, dar din perspectivă creștină, dragostea înseamnă putere. Adesea, bogăția corupe și distruge; forța este puternică pentru a răni; dar dragostea curată are o eficiență specială. Ea previne discordia și nefericirea și aduce fericirea cea mai autentică. Ea dă putere intelectuală și spirituală, iar adevărul și bunătatea sunt însușirile ei.” – *The Bible Echo*, 15 decembrie 1893.

2. DRAGOSTEA NU INVIDIAZĂ

a. Care sunt roadele invidiei? Iov 5:2; Proverbele 14:30; 27:4.

„Invidia, răutatea, bănuiala rea, vorbirea de rău, lăcomia – acestea sunt greutăți pe care creștinul trebuie să le lase deoparte dacă dorește să alerge cu succes în cursa pentru nemurire. Fiecare obicei sau practică ce duce la păcat și aduce dezonoare asupra creștinului trebuie îndepărtate, oricare ar fi sacrificiul. Binecuvântarea cerului nu-l poate însoți pe nici un om în călcarea principiilor veșnice ale dreptății. Un singur păcat nutrit este suficient ca să ducă la degradarea caracterului și să-i conducă greșit pe alții. (Isaia 11:13)” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 312. (cap. 30: „Chemarea la o treaptă mai înaltă”).

b. La ce stare va ajunge poporul rămășiței al lui Dumnezeu înainte de a putea primi ploaia târzie? Isaia 11:13.

„Crucea lui Hristos este garanția tovarășiei și unității noastre. Trebuie să vină timpul când străjerii vor avea aceleași păreri; când trâmbița va da un sunet anumit; când Țefraim nu-l va mai invidia pe Iuda și Iuda nu-i va mai fi vrăjmaș lui Efraim’.” – *The Review and Herald*, 3 ianuarie 1899.

„O, de s-ar pocăi cu toții și ar face faptele dintâi. Când comunitățile vor face aceasta, ele Îl iubesc pe Dumnezeu în mod suprem și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Efraim nu-l va mai invidia pe Iuda, iar Iuda nu-i va mai fi vrăjmaș lui Efraim. Disensiunile vor fi rezolvate, nu se vor mai auzi sunete aspre de ceartă în Israel. Prin harul dat lor fără plată de Dumnezeu, toți vor încerca să răspundă la rugăciunea lui Hristos ca ucenicii Săi să fie una, după cum și El cu Tatăl una sunt. Pacea, dragostea, îndurarea și bunăvoința vor fi principiile permanente ale sufletului. Dragostea lui Hristos va fi tema oricărei conversații, iar Martorul credincios nu va mai spune: ‚Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.’ (Apocalipsa 2:4). Poporul lui Dumnezeu va rămâne în Hristos, iar dragostea lui Isus va fi arătată și un singur Spirit va anima toate inimile, regenerând și reînnoind după chipul lui Hristos, modelând toate inimile la fel. Ca ramuri vii ale Adevăratei Vițe, toți vor fi uniți cu Hristos, capul viu. Hristos va rămâne în fiecare inimă, călăuzind, mângâind, sfințind și prezentând lumii unitatea urmașilor lui Isus, mărturisind astfel lumii că bisericii rămășiței i se dă acreditarea. Prin unitatea bisericii lui Hristos se va demonstra că Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lume.” – *Manuscript Releases*, vol. 5, pag. 51, 52.

3. DRAGOSTEA NU SE LAUDĂ

- a. Cum consideră Dumnezeu mândria omenească și aroganța? Proverbele 8:13; 11:2; 16:18. În ce sens a arătat Cain o inimă mândră?**

„Cain dorea să aducă roadele pământului lui, dar a refuzat să lege jertfa lui de sângele animalelor. El a refuzat să arate căință pentru păcat și credința lui într-un Mântuitor, prin aducerea sângelui animalelor. El a refuzat să recunoască nevoia lui de un Mântuitor. Pentru inima lui mândră, aceasta însemna dependență și umilință.” – *Confrontation*, pag. 22, 23.

- b. Care a fost atitudinea regelui David față de o inimă mândră? Psalmii 101:3-5.**

„Angajamentele lui David, înregistrate în psalmul 101, ar trebui să fie angajamentele tuturor asupra cărora zac responsabilitățile de păzire a influențelor căminului.” – *Sfaturi către părinți, educatori și elevi*, pag. 98.

- c. Ce calitate trebuie să fim în mod special atenți să cultivăm în aceste zile de pe urmă? Matei 11:29; 1 Petru 5:6.**

„Umlința este o caracteristică a acelor care au adevărata înțelepciune și, oricare ar fi realizările lor, ei nu vor fi încrezători în sine și laudăroși.” – *The Sabbath School Worker*, 1 martie 1892.

„Bărbații cu adevărat mari sunt mereu modești. Umlința este calitatea care le vine natural ca o haină. Cei care au introdus în mintea lor cunoștință folositoare și care au realizări adevărate și rafinement sunt cei care sunt primii care recunosc slăbiciunea priceperii lor. Ei nu sunt nici încrezători în sine, nici laudăroși; ci, în ce privește realizările mai înalte la care se pot ridica în măreția intelectului, li se pare că sunt doar la începutul urcușului. Gânditorul superficial, cel care nu are decât cunoștințe vagi, superficiale, este cel care se crede înțelept și care își dă aere de importanță dezgustătoare.” – *Testimonies*, vol. 4, pag. 338, 339 engl. (cap. *Lucrarea în Texas*).

„Doar gânditorul superficial se crede înțelept. Oamenii de o mare valoare, cu mărețe realizări sunt cei mai dispuși să recunoască slăbiciunea propriei lor priceperi. Dumnezeu vrea ca toți cei care pretind că sunt ucenicii Săi să fie învățați, să fie mai înclinați să fie învățați, decât să învețe pe alții.” – *Idem*, pag. 361 engl. (cap. „Religia în viața zilnică”)

4. DRAGOSTEA NU ESTE NEPOLITICOASĂ

a. Care este efectul cuvintelor dureroase? Pe de altă parte, ce vor face cuvintele amabile? Proverbele 15:1; 16:24; 25:15.

„Dragostea ridicată deasupra tărâmului patimii și impulsului, se spiritu-alizează și este arătată prin cuvinte și fapte. Creștinul trebuie să aibă blândețe și dragoste sfințite în care nu există nerăbdare sau iritabilitate; manierele nepoliticoase și aspre trebuie înmuiate de harul lui Hristos.” – *Căminul advent, pag. 51 engl. (cap. 7: „Dragoste adevărată sau înflăcărare oarbă”)*.

„Curtoazia, chiar și în lucrurile mici, ar trebui dată pe față de părinți unul față de celălalt. Amabilitatea universală ar trebui să fie legea casei. Nici o vorbă nepoliticoasă nu ar trebui îngăduită; nici un cuvânt amar nu ar trebui rostit.

Toți pot avea o înfățișare voioasă, un glas blând, o purtare curtenitoare; iar acestea sunt elementele puterii. Copiii sunt atrași de o înfățișare veselă și luminoasă. Arătați-le amabilitate și curtoazie iar ei vor da pe față același spirit față de voi și unii față de alții.” – *Idem., pag. 421 engl. (cap. 69: „Curtoazie și bunătate”)*.

b. Ce ar trebui să învățăm din felul în care cuvintele amabile au rezolvat o mare greutate în timpul lui Iosua? Iosua 22:10-31; 1 Corinteni 13:5.

„Dacă bărbații lui Ruben și Gad ar fi ripostat cu același spirit, ar fi urmat războiul. Deși, pe de-o parte, este important să se evite slăbiciunea în procedura cu păcatul, pe de altă parte, este la fel de important să se evite judecata aspră și bănuiala nefondată.

În timp ce sunt foarte sensibili la cea mai mică acuzație cu privire la conduita lor, mulți sunt prea severi în procedura cu acei pe care îi cred în rățăcire. Nimeni nu a fost vreodată îndreptat de la o poziție greșită prin condamnare sau mustrare; dar mulți sunt împinși în felul acesta mai departe de calea cea dreaptă și făcuți să-și împietrească inima față de convingere. Un spirit de amabilitate, o purtare curtenitoare și îngăduitoare îl poate salva pe cel rățăcit și poate acoperi o mulțime de păcate.

Înțelepciunea arătată de rubeniți și tovarășii lor este vrednică de a fi imitată. Deși au căutat cu sinceritate să promoveze cauza adevăratei religii, ei au fost judecați greșit și aspru condamnați; totuși ei nu au manifestat nici un resentiment. Ei au ascultat cu amabilitate și răbdare acuzațiile fraților lor înainte de a încerca să se apere, și apoi au explicat toate motivele lor și și-au dovedit nevinovăția. În felul acesta, dificultatea care amenințase cu urmări serioase a fost rezolvată în mod amical.” – *Patriarhi și profeți, pag. 519, 520 engl. (cap. 48: „Împărțirea Canaanului”)*.

5. DRAGOSTEA „NU CAUTĂ FOLOSUL SĂU”**a. Ce se cuprinde în porunca a opta? Exodul 20:15.**

„Atât păcatele publice, cât și cele particulare sunt incluse în această interdicție. Porunca a opta condamnă furtul de persoane și sclavia și interzice războaiele de cucerire. Condamnă furtul și jaful. Cere integritate strictă în cele mai mici chestiuni ale vieții. Interzice necinstea în tranzacțiile comerciale, și cere plata datoriilor și taxelor cuvenite. Ea declară că orice încercare de a profita de neștiința, slăbiciunea sau nenorocirea altuia este înregistrată ca fraudă în cărțile din cer.” – *Patriarhi și profeți*, pag. 309 engl. (cap. 27: „Legea dată lui Israel”).

b. Ce va caracteriza viața creștinilor adevărați și de ce? Matei 5:37; Evrei 13:5.

„Tot ce fac creștinii trebuie să fie transparent ca lumina soarelui. Adevărul este din Dumnezeu; înșelăciunea, sub oricare dintre formele ei numeroase, este din Satan; și oricine se îndepărtează în vreun fel de linia dreaptă a adevărului se înșală singur în favoarea celui rău. Totuși, nu este un lucru ușor să spui adevărul exact. Noi nu putem spune adevărul dacă nu știm adevărul; și cât de des părerile preconceptuate, prejudecățile, cunoștința imperfectă, greșelile de judecată împiedică înțelegerea corectă a chestiunilor cu care avem de-a face! Nu putem spune adevărul dacă mintea noastră nu este tot timpul călăuzită de Cel care este adevărul.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 68 engl. (cap. 4: „Spiritualitatea legii”).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

- 1. Cât valorează darurile noastre fără dragoste?**
- 2. Cum explicați invidia?**
- 3. Cum Se poartă Dumnezeu cu poporul mândru spiritual?**
- 4. Explicați curtoazia creștină.**
- 5. Explicați porunca a opta.**

Cel mai mare dar (cont.)

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deuteronom 6:5).

„Biserica este depozitarul bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar și „stăpânirilor și puterilor din locurile cerești” manifestarea finală și deplină a dragostei lui Dumnezeu (Efeseni 3:10).” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 9. (cap. 1: „Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa”).

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți* pag. 313-314 engl.

Duminică

11 decembrie

1. DRAGOSTEA NU SE MÂNIE

a. Care este singura cale prin care să ne controlăm temperamentul? Iacov 4:7, 8.

„În viața de zi cu zi, vei da peste surprize, dezamăgiri și ispite neașteptate. Ce spune cuvântul? [Iacov 4:7, 8 citat]. „Să se țină de tăria Mea, ca să poată face pace cu Mine; și va face pace cu Mine.” (Isaia 27:5 – engl.). Privește la Isus tot timpul și în orice loc, înălțând o rugăciune în liniște dintr-o inimă sinceră ca să știi cum să împlinești voia Sa. Atunci, când vrăjmașul vine ca un potop, Duhul Domnului va ridica un stindard pentru tine împotriva vrăjmașului. Când ești pe punctul de a ceda, să-ți pierzi răbdarea și stăpânirea de sine, să fii aspru și acuzator, să găsești greșeli și acuzații – acesta este timpul când să trimiți o rugă spre cer: „Ajută-mă, o Dumnezeule, să rezist ispitei, să îndepărtez din inimă toată amărăciunea și mânia și vorbirea de rău. Dă-mi blândețea Ta, umilința Ta, îndelunga Ta răbdare și dragostea Ta. Nu mă lăsa să-L dezonorez pe Răscumpărătorul meu, să interpretez greșit cuvintele și motivele soției mele, copiilor mei și fraților și surorilor în credință. Ajută-mă să pot fi amabil, milos, blând și iertător. Ajută-mă să fiu un adevărat soț (engl.: „House band” – cel care leagă familia) în căminul meu și să reprezint altora caracterul lui Hristos.” – *Căminul advent*, pag. 214, 215 engl. (cap. 34: „Poziția și responsabilitățile tatălui”).

b. Cum ne putem supune înclinațiile noastre păcătoase? Ioan 15:5; Filipeni 4:13.

2. DRAGOSTEA NU SE GÂNDEȘTE LA RĂU**a. Unde își au originea gândurile rele? Proverbele 4:23; Matei 15:19, 20.**

„Cum gândește un om, așa este el. Din interior, din inimă, ies gândurile rele inspirate de Satan. El începe să recurgă la tehnici și modalități. Spiritul lui Satan îl unește cu vrăjmașul ca să aducă cuvinte de critică cu privire la chestiuni de mică importanță. Adevărul devine pentru el tot mai puțin valoros. El devine un acuzator al fraților lui, etc. și schimbă conducătorii. Lumea de afară are o greutate mai mare asupra lui decât are poporul de lumină pe care Dumnezeu l-a revărsat asupra lumii prin soliile pe care el le-a dat și în care s-a bucurat cândva.” – *Mărturii către predicatori*, pag. 408, 409 engl.

b. Ce lucruri ar trebui să ținem minte dacă vrem să-L vedem pe Dumnezeu? Matei 5:8; Psalmii 15:1-5; 24:3, 4.

„Dragostea ,nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău.’ (1 Corinteni 13:5). Dragostea, ca cea a lui Hristos, pune în cea mai favorabilă lumină motivele și faptele altora. Ea nu demască în mod inutil greșelile lor; nu ascultă cu sete rapoartele nefavorabile, ci mai degrabă, caută să aducă în minte calitățile celorlalți.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 319 engl. (cap. 30: „Chemarea la o treaptă mai înaltă”).

„În cetatea lui Dumnezeu nu va intra nimic ce murdărește. Toți cei care vor fi locuitorii ei acolo, vor fi devenit curați în inimă aici. În cel care află de Isus, se va da pe față o aversiune crescândă față de manierele neglijente, limbajul indecent și gândul rău. Când Hristos locuiește în inimă, va fi puritate și rafinament în gândire și conduită.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 24, 25 engl. (cap. 3: „Fericirile”).

c. Cum putem ajunge la curăția inimii? Psalmii 119:9-11.

„Cuvintele lui Isus: ‚Ferice de cei cu inima curată’, au o însemnătate mai adâncă – nu numai de curat în sensul în care lumea înțelege curăția, lipsa de ceea ce este senzual, de poftă, dar curat în scopurile și motivele ascunse ale sufletului, liber de mândrie, egoism, umil, altruist și asemenea unui copil.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 25 engl. (cap. 3: „Fericirile”).

3. VĂZÂNDU-L PE ÎMPĂRAT ÎN FRUMUSEȚEA LUI**a. Conform cu Isaia, cine îl va vedea pe împărat în frumusețea Lui? Isaia 33:14-17.**

„Cea mai întunecată oră a luptei bisericii cu puterile răului este aceea care precede imediat ziua eliberării ei finale. Dar nici unul dintre cei care se încred în Dumnezeu nu trebuie să se teamă; pentru că atunci când „suflarea asupra lor este ca vijelia care izbește în zid”, Dumnezeu va fi pentru biserica Sa „un adăpost împotriva furtunii”. (Isaia 25:4).

În ziua aceea, numai celui neprihănit îi este făgăduită eliberarea.” – *Profeți și regi, pag. 725 engl. (cap. 60: „Viziuni ale slavei viitoare”)*.

b. Ce exemplu ar trebui să dea părinții așa încât copiii lor să nu piară? Psalmii 101:1-3.

„Din pruncie, tinerii trebuie să aibă o stavilă puternică între ei și lume, pentru ca influențele ei corupătoare să nu-i afecteze. Părinții trebuie să vegheze neconținut ca cei mici să nu fie pierduți pentru Dumnezeu. Angajamentele lui David, înregistrate în psalmul 101, ar trebui să fie angajamentele tuturor asupra cărora zac responsabilitățile păzirii influențelor căminului...”

Tinerii nu ar trebui să fie lăsați să învețe binele și răul la întâmplare, și părinții să creadă că în viitor binele va domina iar răul își va pierde influența. Răul crește mai repede decât binele. Este posibil ca răul pe care copiii l-au învățat să fie înăbușit după mulți ani, dar cine este încredințat de aceasta? Orice altceva ar neglija, părinții să nu-și lase niciodată copiii liberi să hoinărească pe cărările păcatului.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, pag. 98.*

c. În loc de frunze de smochin, ce fel de haină ar trebui să căutăm să obținem? Genesa 3:7, 21; Isaia 61:10.

„Mamele, cât și tinerii și copiii, trebuie să se roage: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmii 51:10). Această curăție a inimii și frumusețea spiritului este mai prețioasă decât aurul pentru timp și veșnicie. Numai cel cu inima curată îl va vedea pe Dumnezeu.” – *Îndrumarea copilului, pag. 418.*

4. FĂGĂDUINȚE PENTRU CEL CREDINCIOS

a. Ce este făgăduit urmașilor credincioși ai lui Hristos? Psalmii 91:1; Isaia 26:20, 21.

„Când suntem ispitiți la păcat să ne amintim că Isus se roagă pentru noi în sanctuarul din cer. Când lăsăm deoparte păcatul și venim la El în credință, El ia numele noastre pe buzele Sale și le prezintă Tatălui Său spunând: ‚I-am săpat pe palmele Mele; îi cunosc pe nume.‘ Și porunca merge mai departe la îngerii ca să-i apere. Atunci, în ziua încercării aprige, El va spune: ‚Vino, poporul Meu intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia‘ (Isaia 26:20). Ce sunt odăile în care ei trebuie să se ascundă? Ele sunt protecția lui Hristos și a sfinților îngerii. Acum, poporul lui Dumnezeu nu se află tot în același loc. Ei sunt în diferite locuri pe tot pământul, și vor fi încercați individual, nu în grupe. Fiecare trebuie să treacă testul pentru sine.” – *The Review and Herald, 19 noiembrie 1908.*

b. Ce făgăduință aparține biruitorilor din perioada Laodicea? Apocalipsa 3:21. În ce sens este acesta și un apel făcut nouă?

„Cel care stă cel mai aproape de Hristos, este cel care a băut cel mai mult din spiritul dragostei Sale jertfitoare de sine – dragostea care ‚nu se laudă, nu se umflă de mândrie, ... nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău‘ (1 Corinteni 13:4, 5) – dragoste care îl mișcă pe ucenic, așa cum L-a mișcat pe Domnul nostru ca să dea totul, să trăiască și să lucreze și să Se jertfească chiar până la moarte, pentru salvarea omenirii.” – *Istoria faptelor apostolilor, pag. 543 engl. (cap. 53: „Ioan, apostolul iubit”).*

„Sunteți gata să vă predați acum? Trebuie să lăsați păcatul vostru la o parte chiar acum când îl vedeți, dar să nu aveți sentimentul că o să biruiți treptat, că o să încercați să renunțați la păcat puțin câte puțin. Acum, cât timp se mai spune astăzi, ascultați invitația și nu vă împietriți inima.

O, suflete al meu, de ce să nu părăsești lucrurile blestemate astăzi? Păcatul L-a răstignit pe Domnul meu. De ce să nu te întorci de la el cu dezgust? De ce să nu iubești lucrurile pe care le-a iubit Hristos și să urăști lucrurile pe care le-a urât Hristos? El a luat măsuri destul de cuprinzătoare ca să poți fi prin El mai mult – da, mai mult – decât biruitor. Atunci ce mai dorești? Dorești o a doua răstignire a lui Hristos? Nu poți obține asta. Trebuie să privești la Calvar. Trebuie să iei sângele prin credință și să-l aplici. Trebuie să te speli în el. Trebuie să te cureți prin sângele deja vărsat al lui Isus Hristos. El te poate curăța pe deplin.” – *Sermons and Talks, vol.1, pag. 188.*

5. DRAGOSTEA „NU SE BUCURĂ DE NELEGIUIRE”

a. Ce va fi evitat de cei care posedă adevărata dragoste? 1 Corinteni 13:6.

„Nu se bucură de nelegiuire’ (1 Corinteni 13:6). Luați seama la aceasta. Apostolul vrea să spună că acolo unde se cultivă adevărata dragoste pentru sufletele prețioase, ea va fi manifestată față de cei care au cea mai mare nevoie de răbdarea care este îndelungă și amabilă și care nu mărește o mică imprudență sau rău direct într-o insultă de neiertat și nu va câștiga capital pe seama greșelilor altora.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 284.

b. Ce spirit ar trebui să-i controleze pe cei care iau parte la adunările administrative ale bisericii? 1 Corinteni 13:5-7.

„Fiecare gând, vorbă sau acțiune ar trebui să fie supuse voinței lui Hristos. Frivolitatea nu este potrivită adunărilor unde se discută despre lucrarea solemnă și cuvântul lui Dumnezeu. S-a înălțat o rugăciune ca Hristos să prezideze întrunirea și să dea din înțelepciunea Sa, harul Său și neprihănirea Sa. Este potrivit să se treacă la acțiuni care Îl întristează pe Duhul Sfânt și care sunt contrare lucrării Sale? Să nu uităm că Isus este în mijlocul nostru. Atunci o influență înobilatoare de la Spiritul lui Dumnezeu va domina adunarea. Se va da pe față acea înțelepciune care este de sus, care este mai întâi curată, apoi împăciuitoare, plină de har și fapte bune, care nu poate greși. În toate planurile și deciziile, se va vedea acea dragoste care ‚nu caută folosul său’, care ‚nu se mânie’, care ‚nu se gândește la rău’ și care ‚nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, ‚care acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul’ (1 Corinteni 13:5-7.) Eul trebuie ascuns în Hristos, atunci judecata nu va fi părtinitoare și strâmbă, așa încât deciziile vor fi obiective și drepte.” – *Slujitorii evangheliei (1892)*, pag. 231 (engl.).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Ce principiu fundamental este nevoie să înțelegem despre stăpânirea de sine?
2. Cum putem obține inimi curate?
3. Cine Îl va vedea pe „Împărat în frumusețea Lui”?
4. Ce este făgăduit rămășiței din Laodicea?
5. Cum ne simțim când vrăjmașii noștri sufăr?

„Eu vin iarăși”

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Matei 16:27).

„Pe cei care L-au iubit și L-au așteptat, El îi va încorona cu slavă și onoare și nemurire. Morții drepecți vor ieși din mormintele lor iar cei care sunt vii vor fi înălțați împreună cu ei ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.” – *Istoria faptelor apostolilor, pag. 34 engl. (cap. 3: „Marea însărcinare”).*

Recomandare pentru studiu: *Marea luptă*, pag. 299-316 engl.
(cap. 17: „Vestitorii dimineții”).

Duminică

18 decembrie

1. PROFETII ALE CELEI DE-A DOUA VENIRI

- a. Ce speranță profetică a fost exprimată atât de Iov, cât și de Enoh? Iov 19:25-27; Iuda 14, 15.
- b. Cum descrie psalmistul întoarcerea Domnului și la ce ar trebui să ne facă aceasta să ne gândim? Psalmii 50:1-6; 96:11, 13.

„Venirea lui Hristos pentru a inaugura domnia neprihănirii a inspirat cele mai sublime și mai impresionante cuvinte la scriitorii sacri. Poeții și profetii Bibliei au stăruit asupra ei prin cuvinte luminate de focul ceresc.” – *Marea luptă, pag. 300 engl. (cap. 17: „Vestitorii dimineții”).*

„Credem cu toată inima că Hristos vine în curând și că avem ultima solie de har care va fi dată vreodată unei lumi vinovate? Este exemplul nostru ceea ce ar trebui să fie? Arătăm, prin viața și comportamentul nostru sfânt, celor din jurul nostru că așteptăm arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, care va schimba aceste trupuri dezgustătoare și le va modela ca pe cel al Său? Mă tem că nu credem și nu ne dăm seama de aceste lucruri așa cum ar trebui. Cei care cred adevărurile importante pe care le mărturisim, vor pune în practică credința lor. Se caută prea mult plăcerile, și prea multe lucruri ne atrag atenția în această lume; mintea este lăsată să se gândească prea mult la îmbrăcăminte iar limba se angajează prea adesea în conversații ușuratic și superficiale, lucruri care fac de minciună mărturisirea noastră deoarece conversația noastră nu este în cer, de unde Îl așteptăm pe Mântuitorul.” – *Experiențe și viziuni, pag. 111 engl. (Supliment: Pregătirea pentru venirea lui Hristos).*

2. „MORTII TĂI VOR TRĂI”

- a. În vremurile Vechiului Testament, care era speranța adevăraților credincioși în legătură cu cea de-a doua venire a lui Hristos? Isaia 26:19; 25:8, 9.
- b. Ce a scris Pavel despre aceeași speranță? 1 Corinteni 15:51-55; 1 Tesaloniceni 4:13-18.

„Atunci când creștinii din Tesalonic erau plini de durere pentru că l-au îngropat pe unul drag lor, care sperase să trăiască să fie martor al venirii Domnului, Pavel, învățătorul lor, le-a îndreptat privirea către înviere, care are loc la venirea Mântuitorului.” – *Marea luptă*, pag. 302 engl. (cap. 17: „Vestitorii dimineții”).

- c. Cum a numit Pavel speranța întoarcerii lui Hristos, și ce apel este cuprins în ea? Tit 2:11-14.

„Venirea Domnului a fost în toate veacurile speranța adevăraților Săi urmași. Făgăduința de despărțire a Mântuitorului pe muntele Măslinilor, că urma să vină iarăși, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inima cu bucurie și speranță pe care necazul nu le putea înăbuși, nici încercările, întuneca. În mijlocul suferinței și persecuției, arătarea marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos’ era ‚binecuvântata nădejde’ (Tit 2:13)” – *Marea luptă*, pag. 302 engl. (cap. 17: „Vestitorii dimineții”).

„Noi suntem peregrini și călători care așteaptă, nădăjduiesc și se roagă pentru această făgăduință binecuvântată, arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dacă credem aceasta și o arătăm în viața noastră practică, ce acțiune viguroasă va inspira această credință și speranță; ce dragoste fierbinte unii față de alții, ce viețuire atentă și sfântă spre slava lui Dumnezeu, și ce deosebire va fi între noi și lume prin prețuirea răsplătirii.” – *Evanghelizarea*, pag 137.

„Bisericii lui Dumnezeu i se cere să vegheze noaptea, indiferent cât de periculoasă, lungă sau scurtă este. Necazul nu poate fi folosit ca scuză pentru o veghere mai slabă. Nenorocirile nu ar trebui să ducă la nepăsare, ci să dubleze vigilența. Hristos a îndreptat biserica prin propriul Său exemplu către Sursa puterii ei în timpuri de nevoie, nenorocire și primejdie. Starea de veghe va face din biserică poporul lui Dumnezeu. Prin acest semn cei care așteaptă sunt deosebiți de lume și arată că sunt peregrini și călători pe pământ” – *Testimonies*, vol. 2, pag. 205 engl. (cap. „Suferințele lui Hristos”).

3. RAZE DE SLAVĂ

- a. Prin ce cuvinte descrie Habacuc a doua venire a lui Hristos? Habacuc 3:3-13. Ce spune el despre semnele răstignirii lui Hristos în legătură cu venirea Sa? Habacuc 3:4 (u.p.)

„Răscumpărătorul nostru va purta întotdeauna semnele răstignirii Sale. Pe capul Său rănit, pe coasta Sa și pe mâinile și picioarele Sale, sunt urmele lucrării crude pe care le-a făcut păcatul. Privind la Hristos în slava Sa, profetul spune: **„Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui.”** (Habacuc 3:4 u.p.). Acea coastă străpunsă de unde a curs lichidul stacojiu care l-a împăcat pe om cu Dumnezeu – acolo este slava Mântuitorului, acolo „este ascunsă tăria Lui”. „Puternic ca să mântuiască” prin jertfa mântuirii, El a fost ca urmare puternic să aplice judecata asupra aceluia care disprețuiau îndurarea lui Dumnezeu. Iar semnele umilinței Sale sunt cea mai înaltă onoare a Sa; de-a lungul veacurilor veșnice, rănile de pe Calvar vor arăta lauda lui și vor vesti puterea Lui.” – *Marea luptă*, pag. 674 engl. (cap. 42: „Sfârșitul luptei”)

„Ce bucurie va fi să recunoaștem în El pe Învățătorul și Răscumpărătorul nostru, **care mai poartă încă semnele răstignirii, de unde pornesc raze de slavă**, adăugând la valoarea coroanelor pe care cei răscumpești le vor primi din mâinile Lui, acele mâini care s-au întins ca să-i binecuvânteze pe ucenici când S-a înălțat. Același glas care a spus: „Iată, că Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul lumii” le va ura celor răscumpești bun venit în prezența Sa.” – *Sfaturi despre isprăvnicie*, pag. 281.

- b. Cât de importante vor fi aceste „raze de slavă” în veșnicie? Zaharia 13:6.

„Crucea lui Hristos va fi știința și cântecul celor răscumpești de-a lungul veșniciei. În Hristos cel glorificat, ei văd pe Hristos crucificat. Niciodată nu se va uita că El, Cel a cărui putere a creat și ținut lumile nenumărate în imensitatea spațiului, Preaiubitul lui Dumnezeu, Maiestatea cerului, El pe care heruvimii și serafimii găsesc plăcere să-L adore – S-a umilit ca să-l ridice pe omul căzut; că a purtat vinovăția și rușinea păcatului și ascunderea feței Tatălui până când suferințele unei lumi pierdute l-au sfâșiat inima și l-au zdrobit viața pe crucea Calvarului.” – *Marea luptă*, pag. 651 engl. (cap. 40: „Poporul lui Dumnezeu salvat”).

4. FELUL VENIRII SALE

- a. Cu ce solie i-a mângâiat îngerii pe ucenici la înălțarea lui Hristos și cum este confirmată aceasta de Scripturi? Faptele Apostolilor 1:11; 1 Tesaloniceni 4:16.**
-
- b. Ce alte descrieri ale întoarcerii lui Hristos mai avem? Matei 24:27; Marcu 13:26; Apocalipsa 1:7.**

„Imediat după aceea, ochii noștri au fost atrași spre răsărit, pentru că apărase un nor mic și negru, de aproape o jumătate de palmă de om, pe care toți îl știam ca fiind semnul Fiului omului. În tăcere solemnă, noi toți am privit la nor pe măsură ce se apropia și devenea mai luminos, mai slăvit și tot mai slăvit până când a devenit un nor mare alb. Baza părea ca de foc; un curcubeu se afla deasupra norului, în timp ce în jurul lui erau mii de îngeri, care cântau cel mai minunat cântec; iar pe el ședea Fiul omului. Părul Lui era alb și ondulat și ajungea până la umăr, iar pe capul Lui erau multe coroane. Picioarele Lui aveau înfățișarea unui foc, în mâna Lui dreaptă era o secere ascuțită; în mâna stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Lui erau ca niște flăcări de foc care îi cerceta pe copiii Săi. Atunci toate fețele au pălit, iar ale celor pe care i-a respins Dumnezeu s-au întunecat. Noi toți am strigat: ‚Cine va putea sta în picioare? Este haina mea fără pată?’ Apoi îngerii s-au oprit din cântat, și a fost un timp de tăcere groaznică, când Isus a vorbit: ‚Cei care și-au spălat mâinile și și-au curățit inimile vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns.’ La aceasta, fețele ni s-au luminat și inimile noastre s-au umplut de bucurie. Iar îngerii au atins o notă mai înaltă și au cântat din nou în timp ce norul s-a apropiat mai mult de pământ.

Apoi s-a auzit trâmbița de argint a lui Isus, când El coborî de pe nor învăluit de flăcări de foc. El privi la mormintele sfinților adormiți, apoi ridică ochii și mâinile spre cer și strigă: ‚Treceți-vă! Treceți-vă! Treceți-vă, voi cei care dormiți în țărână și ridicați-vă’. Apoi a avut loc un mare cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis iar cei morți au ieșit îmbrăcați în nemurire. Cei 144.000 au strigat: ‚Aleluia!’ când i-au recunoscut pe prietenii lor care au fost despărțiți de ei prin moarte, și în aceeași clipă noi am fost schimbați și ridicați împreună cu ei ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh.

Noi toți am intrat în nor împreună și am urcat timp de șapte zile până la marea de cristal, când Isus a adus coroanele și le-a pus cu propria Sa mână pe capul nostru. Ne-a dat harpe de aur și lauri. Aici pe marea de cristal cei 144.000 stăteau într-un pătrat perfect.” – *Experiențe și viziuni*, pag. 15, 16 engl. (Subcap.: „Prima mea viziune”).

5. LUCRAREA CARE ARE LOC ACUM

a. Pe cine a văzut Ioan că ține sigiliul viului Dumnezeu și cu ce scop? Apocalipsa 7:2-4.

b. Cine va fi – și cine nu va fi – gata pentru arătarea lui Hristos? Apocalipsa 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21.

„Să nu ne bizuim pe ideea că, dacă suntem membri în biserică, suntem mântuiți, în timp ce nu dăm nici o dovadă că ne conformăm chipului lui Hristos, în timp ce ne agățăm de vechile noastre obiceiuri, și țesem cu firele ideilor și obiceiurilor lumești.” – *Maranata*, pag. 52.

„Avem nevoie de o reformă minuțioasă în comunitățile noastre. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu trebuie să pătrundă în biserică. Căutați-L pe Domnul cu cea mai mare seriozitate, dați la o parte păcatul, și stați în Ierusalim până veți fi umpluți de puterea de sus.” – *Mărturii pentru predicatori*, pag. 443.

„Dacă nutriți mândrie, stimă de sine, dragoste pentru supremație, slavă deșartă, ambiție nesfântă, murmurare, nemulțumire, amărăciune, vorbire de rău, minciună, înșelare, bârfă nu-L aveți pe Hristos în inima voastră, iar dovada arată că aveți mintea și caracterul lui Satan, nu ale lui Isus Hristos, care era blând și smerit cu inima. Trebuie să aveți un caracter creștin care va sta în picioare...

Trebuie să aibă loc o transformare radicală printre cei care pretind a crede adevărul, sau vor cădea în ziua încercării. Poporul lui Dumnezeu trebuie să atingă un standard înalt. Ei trebuie să fie un neam sfânt, un popor deosebit, o seminție aleasă – zeloși pentru fapte bune.” – *Idem.*, pag. 441.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cine a profețit primul despre cea de-a doua venire a lui Isus?
2. Cine va lua parte la prima înviere?
3. Cine Îl va vedea pe Hristos la întoarcerea Sa glorioasă?
4. Cum este descris felul revenirii lui Hristos?
5. Cum mă pot pregăti pentru întoarcerea lui Hristos?

Răsplata celor credincioși

„Dragostea nu va pieri niciodată; proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.” (1 Corinteni 13:8).

„Această dragoste ,nu va pieri niciodată’. Nu poate să-și piardă valoarea niciodată. Ea este un atribut ceresc. Ea va fi purtată de posesorul ei prin porțile cetății lui Dumnezeu ca o comoară prețioasă.” – *Istoria faptelor apostolilor*, pag. 319 engl. (cap. 30: „Chemarea la o treaptă mai înaltă”).

Recomandare pentru studiu: *Marea luptă*, pag. 662-678 engl. (cap. 42: „Sfârșitul luptei”).

Duminică

25 decembrie

1. DRAGOSTEA NU VA PIERI NICIODATĂ

a. Ce stă scris despre dragoste în comparație cu alte daruri și care este una dintre calitățile ei de bază? 1 Corinteni 13:8; Romani 12:9.

„Pavel vrea ca noi să facem deosebire între dragostea curată și altruistă care este stimulată de spiritul lui Hristos, și pretenția lipsită de sens și înșelătoare de care este plină lumea. Această contrafacere ieftină a indus în eroare multe suflete. A șters deosebirea dintre bine și rău prin aceea că a căzut de acord cu păcătosul în loc de a-i arăta cu claritate greșelile lui. Un astfel de comportament nu izvorăște dintr-o adevărată prietenie. Spiritul de care este mânat locuiește doar în inima firească. În timp ce creștinul este mereu amabil, milos și iertător, el nu poate simți nici o armonie cu păcatul. El va detesta răul și se va agăța de ceea ce este bine, chiar cu sacrificarea asocierii sau prieteniei cu cel neevlavios. Spiritul lui Hristos ne va face să urâm păcatul, în timp ce vom fi gata să facem orice sacrificiu pentru a-l salva pe păcătos.” – *Testimonies*, vol. 5, pag. 171 engl. (cap. „Iubire frățască”)

b. Mai menționați câteva caracteristici ale dragostei creștine. Romani 12:10, 11.

„Religia nu are ca scop doar pregătirea noastră pentru admiterea noastră în cer; un scop este să ne facă potriviți pentru îndeplinirea corectă a datoriilor vieții de zi cu zi.” – *The Bible Echo*, 1 iunie 1887.

2. „BUCURAȚI-VĂ ÎN DOMNUL”

a. Cum trebuie să ne „bucurăm în Domnul”? Filipeni 4:4; Psalmii 31:7.

„Oricare ți-ar fi dispoziția, Dumnezeu poate să ți-o modeleze așa încât să fie plăcută și asemenea lui Hristos. Prin exercitarea unei credințe vii, te poți despărți de tot ce nu este în armonie cu gândul lui Dumnezeu și, în felul acesta, să aduci cerul în viața ta aici jos. Făcând astfel, vei fi însoțit de lumina soarelui la fiecare pas. Când vrăjmașul încearcă să învăluie sufletul în întuneric, cântă despre credință și vorbește cu credință și vei descoperi că ai cântat și vorbit ca să te aduci la lumină.” – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, pag. 190.*

b. Ce suntem sfătuiți să facem în mijlocul încercărilor și persecuțiilor? Romani 12:12.

„În inima lui Hristos, unde domnea armonie perfectă cu Dumnezeu, era pace perfectă. El nu a fost niciodată bine dispus de aplauze, sau întristat de dezaprobare sau dezamăgire. În mijlocul celei mai mari împotriviri și celui mai crud tratament, El era plin de curaj. Dar mulți dintre cei care mărturisesc că sunt urmașii Săi au o inimă temătoare, tulburată, deoarece le este teamă să se încredă în Dumnezeu. Ei nu se predau Lui pe deplin, deoarece se tem de urmările pe care le presupune această predare. Dacă nu se predau astfel, ei nu vor putea găsi pacea.

Dragostea de sine aduce lipsa liniștii. Când suntem născuți de sus, același gând va fi în noi ca cel care era în Isus, gând care L-a făcut să Se umilească pentru ca noi să putem fi salvați. Atunci noi nu vom mai căuta cel mai înalt loc. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El. Vom înțelege că valoarea lucrării noastre nu constă în etalarea și zgomotul pe care îl facem în lume, nici în aceea că suntem activi și zeloși în puterea noastră. Valoarea lucrării noastre este proporțională cu cantitatea de Duh Sfânt. Încrederea în Dumnezeu aduce calități mai sfinte în minte așa încât în răbdare vom stăpâni sufletele noastre.” – *Hristos lumina lumii, pag. 330, 331. (cap. 43: „Invitația”).*

3. „IUBIȚI PE VRĂJMAȘII VOȘTRI”

- a. **Cum ar trebui să se poarte creștinii cu vrăjmașii lor? Matei 5:43-47; Romani 12:14.**
-
- b. **Când suntem ispitiți să ne răzbunăm, ce ar trebui să ne amintim? Romani 12:17-21.**
-

„Nu ne putem permite ca spiritele noastre să se aprindă din cauza unui rău real sau presupus pe care ni l-au făcut alții. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult. Nici o formă de viciu nu are un efect mai dăunător asupra caracterului decât patima omenească ce nu se află sub controlul Duhului Sfânt. Nici o altă biruință pe care o câștigăm nu va fi așa de prețioasă ca biruința câștigată asupra eului.

Nu ar trebui să ne lăsăm jigniți cu ușurință. Trebuie să trăim nu ca să ne păzim de jigniri sau reputația noastră, ci ca să salvăm suflete. Când începe să ne intereseze salvarea sufletelor încetează să ne mai intereseze micile neînțelegeri care se nasc atât de adesea în relațiile noastre unii cu alții. Indiferent ce ar gândi alții despre noi sau ce ne-ar face, aceasta nu ar trebui să tulbure unitatea noastră cu Hristos, părtașia Spiritului. ‚Ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dacă suferiți cu răbdare când ați făcut bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.’ (1 Petru 2:20).

Să nu plătiți cu aceeași monedă. Atât cât vă stă în putință, îndepărtați orice pricină de neînțelegere. Evitați orice aparență rea. Faceți tot ce vă stă în putință, fără sacrificarea principiului, să-i împăcați pe alții. ‚Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul.’ (Matei 5:23, 24).

Dacă îți sunt adresate cuvinte nerăbdătoare, niciodată să nu răspunzi în același spirit. Amintește-ți că ‚un răspuns blând potolește mânia’ (Proverbele 15:1). Iar în tăcere se află o putere minunată. Cuvintele rostite ca răspuns la unul care este mânios uneori servesc la agravarea situației. Dar mânia la care se răspunde cu tăcere, într-un spirit tandru și iertător, moare repede.

În mijlocul potopului de cuvinte înțepătoare și defăimătoare, țineți-vă mintea îndreptată către cuvântul lui Dumnezeu. Minte și inima voastră să fie pline cu făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă sunteți tratați rău sau acuzați pe nedrept, în loc de a răspunde cu asprime, repetați-vă făgăduințele prețioase: ‚Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.’ (Romani 12:21).” – *Marele Medic*, pag. 421, 422.

4. CERURI NOI ȘI UN PĂMÂNT NOU

a. Ce avertisment ne este dat cu privire la ceea ce va veni în curând asupra pământului? 2 Petru 3:10-13.

„Știind toate acestea, ce fel de oameni ar trebui să fim? Să înălțăm înțelepciunea omenească și să ne încredem în oamenii mărginiți, schimbători și greșiți în timp de necaz? Sau să ne ilustrăm credința prin încrederea noastră în puterea lui Dumnezeu, descoperind plasa teoriilor, religiilor și filosofiilor false pe care Satan a întins-o ca să prindă sufletele neatepte? Îndeplinind cuvântul lui Dumnezeu în felul acesta, vom fi lumini în lume; pentru că, dacă acest cuvânt al lui Dumnezeu este pus în practică, arătăm tuturor celor care vin în sfera noastră de influență că nutrim reverență și respect față de Dumnezeu, și că lucrăm sub conducerea Sa. Printr-o umblare smerită și atentă, prin dragoste, iertare, îndelungă răbdare și amabilitate, Dumnezeu așteaptă ca poporul Său să-L facă de cunoscut lumii.

Dumnezeu cere de la cei cărora le-a încredințat cele sfinte să se ridice la înălțimea responsabilităților lor. Omul este așezat aici în această lume pentru a fi probat și încercat, iar cei cărora li se încredințează poziții de încredere trebuie să se hotărască dacă înalță eul sau pe Făcătorul lor, dacă își folosesc puterea ca să-i asuprească pe tovarășii lor, sau ca să-L înalțe și să-L slăvească pe Dumnezeu.” – *Mărturii către predicatori*, pag. 281, 282.

b. Cum descrie Biblia cerurile noi și noul pământ? Apocalipsa 21:1-5; Isaia 65:17.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2:9). Numai prin cuvântul Său poate fi câștigată o cunoștință a acestor lucruri, și chiar și acesta ne oferă o descoperire doar parțială...

Nici un pom al cunoștinței binelui și răului nu va mai oferi ocazia unei ispite [în Cetatea Sfântă]. Nu mai este nici ispititor, nici posibilitatea de a greși. Toate caracterele au rezistat încercării răului și nici unul dintre ele nu mai este supus puterii lui.

„Celui ce va birui,” spune Isus, „îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2:7). În Eden pomul vieții a fost dat condiționat și, în cele din urmă, acesta a fost retras. Dar darurile vieții viitoare sunt absolute și eterne.” – *Educația*, pag. 301, 302 engl. (cap. „Școala din lumea cea nouă”).

5. NOUL IERUSALIM

- a. Cum descrie Ioan Noul Ierusalim? Apocalipsa 21:9-26.
- b. Cine va fi acolo și cine nu va fi? Apocalipsa 21:27; 22:14, 15.

„Toți oamenii cei răi stăteau la bara de judecată a lui Dumnezeu fiind acuzați de înaltă trădare împotriva guvernării cerului...

Acum este clar pentru toată lumea că plata păcatului nu este o independență nobilă și viața veșnică, ci robie, ruină și moarte. Cei răi văd ce au pierdut prin viața lor de răzvrătire. Greutatea mult mai mare și veșnică de slavă a fost disprețuită atunci când le-a fost oferită; dar cât de vrednică de dorit li se pare acum. „Toate acestea,” strigă sufletul pierdut, „le-aș fi putut avea; dar am ales să pun aceste lucruri departe de mine. O, dragoste ciudată! Am schimbat pacea, fericirea și onoarea cu nefericirea, dezonoarea și disperarea.” Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. Prin viețile lor ei au spus: „Nu vrem ca Omul acesta [Isus] să stăpânească peste noi” (Luca 19:14).” – *Marea luptă*, pag. 668 engl. (cap. 42: „Sfârșitul luptei”).

- b. Care ar trebui să fie rugăciunea noastră continuă în vederea făgăduinței lui Hristos de a veni din nou în curând ca să-și adune rămășița finală credincioasă? Apocalipsa 22:16-20.

„[Apocalipsa 22:16-18; 20 citat]. Din aceste cuvinte, vedem necesitatea de a cultiva cu sfințenie fiecare rază de lumină pe care Domnul Isus o trimite bisericii Sale de pe pământ. Eficiența oricărei biserici depinde de consacrarea ei în întregime. Biserica nu trebuie să se conformeze minții sau judecății sau voinței nici unui om, sau să se depărteze nici în cel mai mic punct de învățăturile Cuvântului.” – *Australasian Union Conference Record*, 7 octombrie 1907.

„Pe Patmosul stâncos, ucenicul iubit aude făgăduința: „Iată Eu vin curând”, iar răspunsul lui plin de dor este rugăciunea bisericii în tot peregrinajul ei: „Vino, Doamne Isuse” (Apocalipsa 22:20)” – *Credința prin care trăiesc*, pag. 348.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Explicați diferența dintre dragostea omenească și dragostea lui Dumnezeu.
2. Care este adevărata sursă a fericirii creștine?
3. Cum ne putem iubi vrăjmașii?
4. Ce fel de oameni ar trebui să fim întrucât așteptăm întoarcerea Domnului nostru?
5. Descrieți Noul Ierusalim și explicați cum putem fi acolo.